

บรรณานุกรม

ตำราภาษาไทย

ภาษา นิมมานเหมินท์ และคณะ. เอกสารการสอนชุดวิชาคุณน้อมภาติอาการ.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : บริษัทนาคน ก จำกัด,
2527.

ภาวดี สันตกุล. บท. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง. 2529
ภาวดี สันตกุล. การภาติอาการ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
2524.

จิตต์ สิงห์สิทธิ์. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 2. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์ไทยศึกษา, 2515.

จิราวุฒิ เลขาพันธ์. "ความรับผิดชอบทางอาญาที่ไม่ต้องการเจตนา" วิทยานิพนธ์ชั้นปริญญาโท สาขาแพทย
คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2525.

จิตต์ เสาวรัฐบุตร. หลักกฎหมายแพ่งสหกรณ์และบท. พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพมหานคร :
ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์, 2525.

ชัยวัฒน์ วรดุสิต. การส่งเสริมการส่งออกในทางภาติอาการ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
เจริญศิลป์, 2514.

ชัยสิทธิ์ ตราชูธรรม. ความว่างไปเกี่ยวกับภาติอาการ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
รุ่งเรืองธรรม, 2527.

ชาญชัย ลัดดาว. "แนวการปรับปรุงภาติอาการเพื่อการพัฒนาประเทศ" เอกสารวิจัยส่วนบุคคล
วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร กรุงเทพฯ. 2521.

โชคชัย กุลประภา. "ความรับผิดชอบในคำภาติอาการเข้าตามกฎหมายมูลกการ" วิทยานิพนธ์ชั้นปริญญา
นิติศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2517.

ศิริเวท มาลากุล. "บทบาทของมูลกการในการสร้างความเจริญทางเศรษฐกิจของประเทศไทย"
วิทยานิพนธ์ชั้นปริญญาเอกทางเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
2510.

ถวิล วิสุทธิจินดา. "การบริหารงานมูลกการ" เอกสารวิจัยส่วนบุคคลในลักษณะวิชาเศรษฐศาสตร์
วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร. 2521.

- ธนดิษฐ์ มูลฤกษ์. "อำนาจพิเศษของฝ่ายบริหาร" วิทยานิพนธ์ชั้นปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต
ภาควิชานิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2523.
- อานนท์ โทระา รื่อง. กฎหมายศุลกากร. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์บริษัทประชาชนจำกัด, 2529.
- ธานีพร ทรัพย์วิเชียร. ภาษีความกตัญญู. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์สวนพิมพ์, 2513.
- ประพนธ์ เนตนาหรัศน์. คำบรรยายกฎหมายศุลกากร. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้น
ส่วนจำกัดศึกษาสัมพันธ์, 2520.
- ประยูร เด็งสังศรี. หลักเศรษฐศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 3 ภาชนะตรา : โรงพิมพ์สวนพิมพ์, 2511.
- พงศ์ชัย จินดา. "ความรับผิดชอบหลักเสี่ยงอากรศุลกากร" วิทยานิพนธ์ชั้นปริญญา นิติศาสตร์
มหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2531.
- มอลิกา สืบโพธิ์. "ดอกเบี้ย" วิทยานิพนธ์ชั้นปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2525.
- นายท พลภัทลง ความรับผิดทางกตัญญูและการระงับคดีเองโดยตัว - ฝั่งลูก
กรุงเทพมหานคร : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด, 2535.
- _____. "ราคาทางศุลกากรเกี่ยวกับสัญญาซื้อขายสินค้าใช้สิทธิ" วิทยานิพนธ์ชั้นปริญญา
นิติศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2527.
- มานิต วิทยาเต็ม. ภาษีและกฎหมายศุลกากร. พิมพ์ครั้งที่ 5 กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ยูมา
ศิลป์, 2532.
- ล้วน ปางสุข. คำบรรยายกฎหมายศุลกากร. กรุงเทพมหานคร : บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ฟ จำกัด,
2532.
- วิทย์ ตันตยกุล. กฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากร. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์, 2521.
- วิฑูรย์ ตั้งตรงจิตต์. คำบรรยายกฎหมายภาษีอากร. กรุงเทพมหานคร : บริษัทศรีสมมติการพิมพ์
จำกัด, 2534.
- วิโรจน์ เลาะห์พันธ์. "การหลีกเลี่ยงและการหลบหนีภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในประเทศไทย."
เอกสารวิจัยส่วนบุคคลในลักษณะวิชาเศรษฐศาสตร์ วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร. 2523.
- สถิตย์ ลิมพงค์พันธ์. ภาษีศุลกากร. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหาร
ผ่านศึก, 2533.
- _____. "กฎหมายศุลกากรระหว่างประเทศ" วารสารศุลกากร ปีที่ 2 ฉบับที่ 9
(พฤศจิกายน - ธันวาคม 2531) หน้า 11

สุทิน สันสวัสดิ์. "พิธีการศุลกากรภาวะรับผิดชอบการเสียภาษี" วารสารผู้ส่งออก ปีที่ 6
ฉบับที่ 131 (มกราคม 2536) หน้า 12 - 13

สุทิน มณีเลิศ. คำอธิบายกฎหมายศุลกากรเวียงมาตรา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
เสียงเชียงใหม่, 2524.

สุนทร ราชวงศ์ศึก. การคลังประเทศกัมพูชา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย
รามคำแหง. 2523.

สุมาลี จิระนิลาและคณะ. เอกสารการสอนธุรกิจการบริหารการเงิน. มหาวิทยาลัยสุโขทัย
ธรรมาธิราช. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2527.

สุรพล สันทรัพย์. "อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ" ทัศนะการค้าเป็นคดีความผิดฐานเสียภาษี
อากร วิทยานิพนธ์ชั้นปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

เสนีย์ ปราโมช. ม.ร.ว. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยนิติกรรมและหนี้. กรุงเทพ
มหานคร : บริษัทสำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2505.

อมร จันทร์สมบูรณ์ "LAW ENFORCEMENT มิติที่ 3 ของกฎหมาย" วารสารกฎหมายปกครอง
(เมษายน 2533) เล่มที่ 9 ตอนที่ 1 หน้า 11

อัญญ ชรามโน. การคลัง. พระนคร : โรงพิมพ์กรมสรรพสามิต, 2512

ตำราต่างประเทศ

RICHARD GOODE GOVERNMENT FINANCE IN DEVELOPING COUNTRIES

(THE BOOKING INSTITUTION WASHINGTON DC..) 1984

RICHARD M. BIRD AND OLIVER OLDMAN. READING ON TAXATION IN

DEVELOPING COUNTRIES. THIRD EDITION (THE JOHN HOPKING
UNIVERSITY PRESS LTD) 1975

THE OFFICIAL CHINESE CUSTOMS GUIDE. THIRD EDITION POLICY AND
REGULATION DEPT. CUSTOMS GENERAL ADMINISTRATION OF THE
PEOPLE'S REPUBLIC OF CHINA. (SINOHONGKONG INTERNATIONAL
COMPANY) 1989

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๒๗)

ออกตามความในพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต

พ.ศ. ๒๕๒๗

ว่าด้วยหลักเกณฑ์ในการงดหรือลดเบี้ยปรับและเงินเพิ่ม

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๑๓๘ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้นำเข้าที่จะต้องเสียเบี้ยปรับหรือเงินเพิ่มทำคำร้องเป็นหนังสือยื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่โดยสาเหตุผลของงดหรือลดเบี้ยปรับหรือเงินเพิ่มนั้น เว้นแต่กรณีทอชนิดพิจาเห็นสมควรจะสั่งให้งดหรือลดเบี้ยปรับหรือเงินเพิ่มโดยไม่ต้องมีคำร้องก

ข้อ ๒ ให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้นำเข้ายื่นคำร้องตามขอ ก่อนได้รับแจ้งการประเมินจากพนักงานเจ้าหน้าที่ แต่ถ้าผู้ประก

อุตสาหกรรมหรือผู้นำเข้าได้รับหนังสือแจ้งการประเมินก่อนแล้ว ให้ยื่น
ข้อ ๓ การงดหรือลดเบี้ยปรับหรือเงินเพิ่มให้ทำได้เฉพาะกรณีที่

ประกอบอุตสาหกรรมหรือผู้นำเข้าไม่มีเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีและได้ให้
ความร่วมมือในการตรวจสอบภาษีเป็นอย่างดี

ข้อ ๔ การลดเบี้ยปรับ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่สั่งลดได้ ดังต่อไปนี้

(๑) กรณีเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ยื่นแบบรายการภาษีแล้ว ผู้ประกอบ
อุตสาหกรรมหรือผู้นำเข้าได้ยื่นแบบรายการภาษีเองและขอชำระภาษีโดย
ไม่ได้รับคำเตือนหรือหนังสือเรียกหรือคำสั่งเป็นหนังสือ เบี้ยปรับที่ต้อง
เสียตามมาตรา ๑๓๖ (๑) ให้ลดลงตามอัตราและเงื่อนไขดังนี้

(ก) ถ้าชำระภายใน ๑๕ วันนับแต่วันพ้นกำหนดเวลาชำระ
ภาษี ให้เสียร้อยละ ๒ ของเบี้ยปรับ

(ข) ถ้าชำระภายใน ๑๕ วัน แต่ไม่เกิน ๓๐ วันนับแต่วัน
พ้นกำหนดเวลาชำระภาษี ให้เสียร้อยละ ๕ ของเบี้ยปรับ

(ค) ถ้าชำระภายใน ๓๐ วัน แต่ไม่เกิน ๖๐ วันนับแต่วัน
พ้นกำหนดเวลาชำระภาษี ให้เสียร้อยละ ๑๐ ของเบี้ยปรับ

(ง) ถ้าชำระภายใน ๖๐ วัน แต่ไม่เกิน ๙๐ วันนับแต่วัน
พ้นกำหนดเวลาชำระภาษี ให้เสียร้อยละ ๑๕ ของเบี้ยปรับ

(จ) ถ้าชำระภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันพ้นกำหนดเวลา
ชำระภาษี ให้เสียร้อยละ ๒๐ ของเบี้ยปรับ

(๒) กรณีที่ได้นับแบบรายการภาษีไว้ไม่ถูกต้อง หรือมีข้อผิดพลาด ทำให้จำนวนภาษีที่ต้องเสียขาดไป เมื่อผู้ประกอบการหรือเข้าได้นับแบบรายการภาษีใหม่และขอชำระภาษีให้ถูกต้อง โดยไม่ได้รับคำเตือนหรือหนังสือเรียกหรือคำสั่งเป็นหนังสือ เบี้ยปรับที่ต้องเสียตามมาตรา ๑๓๖ (๒) ให้ลดลงตามอัตราและเงื่อนไขที่กำหนดไว้ใน (โดยอนุโลม

(๓) กรณีอื่นนอกจาก (๑) และ (๒) ให้เสียร้อยละ ๔๐ เบี้ยปรับ

ข้อ ๕ การลดเงินเพิ่มตามมาตรา ๑๓๗ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ลดได้ ดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าผู้ประกอบการหรือผู้นำเข้าชำระภาษีภายในวันนับแต่วันพ้นกำหนดเวลาชำระภาษี หรือวันชำระภาษีขาดจากจําภาษที่ต้องเสีย โดยไม่ได้รับคำเตือนหรือหนังสือเรียกหรือคำสั่งเป็นหนังสือเพิ่มที่ต้องเสียให้ลดลงคงเหลือร้อยละ ๐.๕ ต่อเดือนหรือเศษเดือนของเงินภาษีที่ต้องชำระโดยไม่รวมเบี้ยปรับ

(๒) ถ้าผู้ประกอบการหรือผู้นำเข้าชำระภาษีภายในวัน นับแต่วันพ้นกำหนดเวลาชำระภาษี หรือวันชำระภาษีขาดจากจําภาษที่ต้องเสียโดยไม่ได้รับคำเตือนหรือหนังสือเรียกหรือคำสั่งเป็นหนังสือเพิ่มที่ต้องเสียให้ลดลงคงเหลือร้อยละ ๐.๗๕ ต่อเดือนหรือเศษเดือนของเงินภาษีที่ต้องชำระโดยไม่รวมเบี้ยปรับ

ข้อ ๖ การลดเบี้ยปรับหรือเงินเพิ่มนอกจากที่กำหนดไว้ในข้อ ๔
และข้อ ๕ หรือการงดเบี้ยปรับหรือเงินเพิ่ม ให้ทำได้เมื่อได้รับอนุมัติจาก
กบคหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๖

สุธี สิงห์เสนีย์

รัฐมนตรีช่วยว่าการฯ รักษาราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

ศูนย์วิทยพัชยากร

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๑๗๘
แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๓ บัญญัติให้เบี้ยปรับและเงิน
เพิ่มอาจงดหรือลดลงได้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง จึงจำเป็นต้อง
ออกกฎกระทรวงนี้

คำสั่งกรมสรรพากร

ที่ ท.ป. ๑๑/๒๕๒๘

เรื่อง ระเบียบการงดหรือลดเบี้ยปรับหรือเงินเพิ่มภาษีเงินได้และภาษี
การค้า ตามมาตรา ๒๒ มาตรา ๒๖ มาตรา ๖๗ ตีและมาตรา
๘๘ แห่งประมวลรัษฎากร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๗ ทวิ วรรคสอง มาตรา ๖๗ ตี วรรคสอง
และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งประมวลรัษฎากร อธิบดีกรมสรรพากร โดยอนุมัติ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง กำหนดระเบียบการงดหรือลดเบี้ยปรับหรือเงินเพิ่มภาษี
เงินได้และภาษีการค้า ตามประมวลรัษฎากรไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิก

(๑) คำสั่งกรมสรรพากร ที่ ท.๖๐๔/๒๕๒๕ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน พ.ศ.

๒๕๒๕

(๒) คำสั่งกรมสรรพากร ที่ ท.ป.๓/๒๕๒๘ ลงวันที่ ๒๗ กันยายน พ.ศ.

๒๕๒๘

ข้อ ๒ ให้บุคคลที่จะต้องเสียเบี้ยปรับหรือเงินเพิ่ม ตามมาตรา ๒๒ มาตรา ๒๖
มาตรา ๖๗ ตี และมาตรา ๘๘ แห่งประมวลรัษฎากร ทำคำร้องเป็นหนังสือยื่นต่อ
เจ้าพนักงานประเมินแสดงเหตุที่ของงดหรือลดเบี้ยปรับหรือลดเงินเพิ่มนั้น เว้นแต่กรณีที่
อธิบดีกรมสรรพากรพิจารณาเห็นสมควรจะสั่งให้งดหรือลดเบี้ยปรับ หรือเงินเพิ่มโดยไม่ต้องมี
คำร้องก็ได้

การยื่นคำร้องตามวรรคหนึ่ง ให้ยื่นก่อนที่เจ้าพนักงานประเมินมีหนังสือแจ้งการ
ประเมิน ถ้าได้รับหนังสือแจ้งการประเมินแล้ว ให้ยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณา
อุทธรณ์ตามกฎหมายต่อไป

“ในกรณีผู้ประกอบการค้าได้ยื่นแบบแสดงรายการและขอชำระภาษีการค้า พร้อมกับ
การยื่นแบบแสดงรายการนั้นโดยไม่ได้รับคำเตือนหรือคำเรียกตรวจได้ส่วนโดยตรงเป็นหนังสือ

ให้ถือว่าแบบแสดงรายการดังกล่าวเป็นคำร้องตามวรรคหนึ่ง”

(เพิ่มโดยคำสั่งที่ ทป.๒๔/๒๕๓๒ - ๒๕ ก.ค. ๓๒)

ข้อ ๓ เจ้าพนักงานประเมินจะพิจารณางดหรือลดเบี้ยปรับ หรือลดเงินเพิ่มให้ ได้เฉพาะกรณีที่เจ้าพนักงานประเมินเห็นว่า บุคคลที่จะต้องเสียเบี้ยปรับหรือเงินเพิ่ม ไม่มีเจตนาหลีกเลี่ยงภาษี และได้ให้ความร่วมมือในการตรวจสอบได้สวนด้วยดี

สำหรับกรณีที่เจ้าพนักงานประเมินได้หลักฐานเกี่ยวกับการเสียภาษีอากรมาเอง และผู้เสียภาษีได้จําแนกต่อหลักฐานนั้น ไม่ให้ลดหรืองดเบี้ยปรับหรือเงินเพิ่ม เว้นแต่อธิบดี กรมสรรพากรเห็นสมควรจะสั่งเป็นอย่างอื่น

(คู่มือที่ กค.๐๔๐๒/๑๖๓๔๔ ลงวันที่ ๒๓ พ.ย. ๓๑ หน้า ๓๖๐)

ข้อ ๔ การลดเบี้ยปรับตามมาตรา ๒๒ หรือมาตรา ๒๖ แห่งประมวลรัษฎากร ให้เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจสั่งลดได้ แต่ต้องให้เสียไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ ของเบี้ยปรับ

(มีกรณีห้ามลดเบี้ยปรับตามคำสั่งที่ ป.๑๔/๒๕๓๐ - ๑๑ ก.ย.๓๐) หน้า ๒๗๔

ข้อ ๕ การลดเงินเพิ่มตามมาตรา ๖๗ ตริ แห่งประมวลรัษฎากร ให้เจ้าพนักงาน ประเมินมีอำนาจสั่งลดได้ ดังต่อไปนี้

(๑) กรณีบุคคลที่จะต้องเสียเงินเพิ่ม ได้ยื่นแบบแสดงรายการและชำระ ภาษีพร้อมกับการยื่นแบบแสดงรายการ โดยไม่ได้รับคำเตือนหรือคำเรียกตรวจสอบได้สวน โดยตรงเป็นหนังสือให้ลดเงินเพิ่มได้ แต่ต้องให้เสียในอัตราและตามเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(ก) ถ้าชำระภายใน ๒ วัน นับแต่วันพ้นกำหนดเวลายื่นรายการ ให้เสียร้อยละ ๐.๑๐ ของเงินภาษีที่ต้องชำระ

(ข) ถ้าชำระภายหลัง ๒ วัน แต่ไม่เกิน ๗ วัน นับแต่วันพ้นกำหนด เวลายื่นรายการ ให้เสียร้อยละ ๐.๕๐ ของเงินภาษีที่ต้องชำระ

(๒) กรณีอื่นนอกจาก (๑) ให้เสียร้อยละ ๓.๐ ต่อเดือน หรือเศษของ เดือนของเงินภาษีที่ต้องชำระ แต่ไม่เกินเงินเพิ่มตามที่กฎหมายกำหนด

ข้อ ๖ การลดเบี้ยปรับภาษีการค้าตามมาตรา ๘๔ แห่งประมวลรัษฎากร ให้เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจสั่งลดได้ ดังต่อไปนี้

(1) กรณีเมื่อพ้นกำหนดเวลายื่นแบบแสดงรายการแล้ว ผู้ประกอบการค้าได้ยื่นแบบแสดงรายการเอง และขอชำระภาษีการค้าพร้อมกับการยื่นแบบแสดงรายการนั้น โดยไม่ได้รับค่าเดือนหรือค่าเรียกตรวจสอบได้ส่วน โดยตรงเป็นหนังสือเบี้ยปรับที่ต้องเสียตามมาตรา ๘๘ แห่งประมวลรัษฎากร ให้ลดลงคงเสียตามอัตราและตามเงื่อนไข ดังนี้ (หนังสือเชิญพบไม่ถือเป็นค่าเดือนหรือค่าเรียกตรวจสอบได้ส่วน ๔๔.๑๖๔๓๑)

(ก) ถ้าชำระภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันพ้นกำหนดเวลาชำระภาษีการค้า ให้เสียร้อยละ ๒ ของเบี้ยปรับ

(ข) ถ้าชำระภายหลัง ๑๕ วัน แต่ไม่เกิน ๓๐ วัน นับแต่วันพ้นกำหนดเวลาชำระภาษีการค้า ให้เสียร้อยละ ๕ ของเบี้ยปรับ

(ค) ถ้าชำระภายหลัง ๓๐ วัน แต่ไม่เกิน ๖๐ วัน นับแต่วันพ้นกำหนดเวลาชำระภาษีการค้า ให้เสียร้อยละ ๑๐ ของเบี้ยปรับ

(ง) ถ้าชำระภายหลัง ๖๐ วัน แต่ไม่เกิน ๙๐ วัน นับแต่วันพ้นกำหนดเวลาชำระภาษีการค้า ให้เสียร้อยละ ๑๕ ของเบี้ยปรับ

(จ) ถ้าชำระภายหลัง ๙๐ วัน นับแต่วันพ้นกำหนดเวลาชำระภาษีการค้า ให้เสียร้อยละ ๒๐ ของเบี้ยปรับ

(๒) กรณีอื่นนอกจาก (๑) ให้เสียร้อยละ ๕๐ ของเบี้ยปรับ

ในกรณีที่ผู้ประกอบการค้าจะต้องเสียเบี้ยปรับหลายกรณีตามมาตรา ๘๘ แห่งประมวลรัษฎากร ให้เจ้าพนักงานประเมินสั่งเรียกเก็บเบี้ยปรับได้เพียงกรณีเดียว ซึ่งเป็นกรณีที่จะทำให้เรียกเก็บได้เงินเป็นจำนวนมาก และอาจพิจารณาสั่งลดให้ได้อีกตามวรรคหนึ่ง สำหรับกรณีที่เรียกเก็บนั้น ส่วนกรณีอื่นให้สั่งงด

ข้อ ๗ การงดหรือลดเบี้ยปรับ หรือการลดเงินเพิ่ม นอกเหนือไปจากที่กำหนดไว้ในคำสั่งนี้ ให้ทำได้ต่อเมื่อได้รับอนุมัติจากอธิบดีกรมสรรพากรหรือผู้ที่อธิบดีกรมสรรพากรมอบหมาย

ข้อ ๘ คำสั่งนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ.๒๕๒๙ เป็นต้นไป

สัง ณ วันที่ ๑๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๙
วิโรจน์ เลาะห์พันธ์
อธิบดีกรมสรรพากร

(ร.จ. เล่ม ๑๐๓ ตอนที่ ๑๖๑ วันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๒๙)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำสั่งกรมสรรพากร

ที่ ท.ป. ๓๗/๒๕๓๔

เรื่อง ระเบียบการงดหรือลดเบี้ยปรับภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามมาตรา ๘๙ และภาษีธุรกิจเฉพาะตามมาตรา ๙๑/๒๑ (๖) แห่งประมวลรัษฎากร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘๙ วรรคสอง และมาตรา ๙๑/๒๑ (๖) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๓๐) พ.ศ. ๒๕๓๔ อธิบดีกรมสรรพากร โดยอนุมติรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกำหนดระเบียบการงดหรือลดเบี้ยปรับภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีธุรกิจเฉพาะตามประมวลรัษฎากร ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้บุคคลที่จะต้องเสียเบี้ยปรับตามมาตรา ๘๙ และมาตรา ๙๑/๒๑ (๖) แห่งประมวลรัษฎากร ทำคำร้องเป็นหนังสือยื่นต่อเจ้าพนักงานประเมินแสดงเหตุที่งดหรือลดเบี้ยปรับนั้น เว้นแต่กรณีที่อธิบดีกรมสรรพากรพิจารณาเห็นสมควรจะสั่งให้งดหรือลดเบี้ยปรับโดยไม่ต้องมีคำร้องก็ได้

การยื่นคำร้องตามวรรคหนึ่ง ให้ยื่นก่อนที่เจ้าพนักงานประเมินมีหนังสือแจ้งการประเมิน ถ้าได้รับหนังสือแจ้งการประเมินแล้ว ให้ยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามกฎหมายต่อไป

ในกรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีและชำระภาษีมูลค่าเพิ่มพร้อมกับการยื่นแบบแสดงรายการหรือในกรณีผู้ประกอบการที่เสียภาษีธุรกิจเฉพาะได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีและชำระภาษีธุรกิจ

เฉพาะพร้อมการยื่นแบบแสดงรายการนั้น โดยไม่ได้รับคำเตือนหรือคำเรียกตรวจสอบใต้วงโดยตรงเป็นหนังสือ ให้ถือว่าแบบแสดงรายการดังกล่าวเป็นคำร้องตามวรรคหนึ่ง

ข้อ ๒ การลดเบี้ยปรับภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๙ แห่งประมวลรัษฎากร ให้เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจสั่งลดได้ดังต่อไปนี้

(๑) กรณีตามมาตรา ๘๙ (๑) มาตรา ๘๙ (๒) มาตรา ๘๙ (๓) มาตรา ๘๙ (๔) มาตรา ๘๙ (๕) และมาตรา ๘๙ (๑๐) แห่งประมวลรัษฎากร ถ้าผู้ประกอบการจดทะเบียนได้ยื่นแบบแสดงรายการเอง และขอชำระภาษีมูลค่าเพิ่มพร้อมกับการยื่นแบบแสดงรายการนั้น โดยไม่ได้รับคำเตือนหรือคำเรียกตรวจสอบใต้วงโดยตรงเป็นหนังสือ เบี้ยปรับที่ต้องเสียตามมาตรา ๘๙ แห่งประมวลรัษฎากร ให้ลดลงครึ่งเดียวตามอัตราและเงื่อนไขดังนี้

(ก) ถ้าชำระภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันพ้นกำหนดเวลาชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม ให้เสียร้อยละ ๒ ของเบี้ยปรับ

(ข) ถ้าชำระภายหลัง ๑๕ วัน แต่ไม่เกิน ๓๐ วัน นับแต่วันพ้นกำหนดเวลาชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม ให้เสียร้อยละ ๕ ของเบี้ยปรับ

(ค) ถ้าชำระภายหลัง ๓๐ วัน แต่ไม่เกิน ๖๐ วัน นับแต่วันพ้นกำหนดเวลาชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม ให้เสียร้อยละ ๑๐ ของเบี้ยปรับ

(ง) ถ้าชำระภายหลัง ๖๐ วัน นับแต่วันพ้นกำหนดเวลาชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม ให้เสียร้อยละ ๒๐ ของเบี้ยปรับ

(จ) กรณีอื่นนอกจาก (ก) (ข) (ค) และ (ง) ให้เสียร้อยละ ๕๐ ของเบี้ยปรับ

กรณีข้อ ๒ (๒) กรณีตามมาตรา ๘๙ (๘) และมาตรา ๘๙ (๙) แห่ง
ประมวลรัษฎากร : ถ้าผู้ประกอบการจดทะเบียนได้ยื่นแบบแสดงรายการเอง
และขอชำระภาษีมูลค่าเพิ่มพร้อมกับการยื่นแบบแสดงรายการนั้น โดยไม่ได้รับ
คำเตือนหรือคำเรียกตรวจสอบใดส่วนโดยตรงเป็นหนังสือเบี้ยปรับที่ต้องเสีย
ตามมาตรา ๘๙ แห่งประมวลรัษฎากร ให้ลดลงคงเสียตามอัตราและเงื่อนไข
ดังนี้

(ก) ถ้าชำระภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันพ้นกำหนดเวลา
ชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม ให้เสียร้อยละ ๐.๕๐ ของเบี้ยปรับ

(ข) ถ้าชำระภายหลัง ๑๕ วัน แต่ไม่เกิน ๓๐ วันนับแต่
วันพ้นกำหนดเวลาชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม ให้เสียร้อยละ ๑ ของเบี้ยปรับ

ในกรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนจะต้องเสียเบี้ยปรับหลาย
กรณีตามมาตรา ๘๙ แห่งประมวลรัษฎากร ให้เจ้าพนักงานประเมินสั่งเรียก
เก็บเบี้ยปรับได้เพียงกรณีเดียว ซึ่งเป็นกรณีที่จะทำให้เรียกเก็บได้เงินเป็นจำนวน
มาก และอาจพิจารณาลดลงได้อีกตามวรรคหนึ่งสำหรับกรณีที่เรียกเก็บนั้น
ส่วนกรณีอื่นให้คง

ข้อ ๓ การงดหรือลดเบี้ยปรับ นอกเหนือไปจากที่กำหนดไว้ในคำสั่งนี้
ให้ทำได้เมื่อได้รับอนุมัติจากอธิบดีกรมสรรพากร หรือผู้ที่อธิบดีกรมสรรพากร
มอบหมาย

ข้อ ๔ ให้นำความในข้อ ๒ และข้อ ๓ มาใช้บังคับสำหรับการจัด
หรือลดเบี้ยปรับ ตามมาตรา ๙๑/๒๑ (๖) แห่งประมวลรัษฎากรด้วย โดย
อนุโลม

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์

ที่ ๑๖/๒๕๓๓

ผู้ร้องทุกข์ บริษัทกรุงเทพคาปูและลวด จำกัด
โดยนายพิพัฒน์ ชัยชนะวิชชกิจ และนายสุนทร วิรัตพันธ์
กรรมการผู้มีอำนาจการแทนบริษัทฯ

หน่วยงานที่รับผิดชอบ กรมศุลกากร

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ (คณะที่ ๓) ได้รับคำร้องทุกข์ของบริษัท กรุงเทพคาปูและลวด จำกัด โดยนายพิพัฒน์ ชัยชนะวิชชกิจ และนายสุนทร วิรัตพันธ์ กรรมการผู้มีอำนาจทำการแทน และได้ดำเนินการพิจารณาโดยได้พิเคราะห์เอกสารที่ผู้ร้องทุกข์และหน่วยงานที่รับผิดชอบยื่นต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ตามระเบียบของคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ ว่าด้วยวิธีพิจารณาและวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ ตามรายการเอกสารที่สำคัญดังต่อไปนี้

(๑) คำร้องทุกข์เป็นหนังสือ ลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๓๒

(๒) บันทึกตอบของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ที่ นร ๑๒๐๒/๗๐๘ ลงวันที่

๒๑ มีนาคม ๒๕๓๒

(๓) บันทึกตอบของกรมศุลกากร ที่ กก ๐๖๐๑/๐๖๒๔๑ ลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๓๒

(๔) บันทึกชี้แจงร้องทุกข์เพิ่มเติมของผู้ร้องทุกข์ ลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๓๒

(๕) บันทึกตอบเพิ่มเติมของกรมศุลกากร ที่ กก ๐๖๐๑/๑๐๘๘๘ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๓๒

(๖) บันทึกตอบเพิ่มเติมของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ที่ นร ๑๓๐๑/๔๔๘๒

ลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๓๒ และ ที่นร ๑๓๐๑/๕๒๗๐ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๓๒

(๗) บันทึกสรุปความเห็นของผู้ร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๓๒

(๘) บันทึกสรุปความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ที่ นร ๑๓๐๑/๗๐๔๘

ลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๓๒

(๙) บันทึกสรุปความเห็นของกรมศุลกากร ที่ กก ๐๖๐๑/๑๖๗๘๕ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๓๒

นอกจากนั้น คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ได้พิจารณาเอกสารอื่นที่ผู้ร้องทุกข์ได้พิจารณาเอกสาร

อื่นที่ผู้ร้องทุกข์หน่วยงานที่รับผิดชอบ และหน่วยงานอื่น ได้ยื่นต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์อันเป็น

เอกสารทั้งหมดที่ทางราชการได้ลงรับไว้โดยถูกต้องในสำนวนเรื่องนี้ด้วยแล้ว

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ได้ฟังคำชี้แจงด้วยวาจาของผู้แทนของผู้ร้องทุกข์และเจ้าหน้าที่ของ

หน่วยงานที่รับผิดชอบที่ได้กระทำต่อหน้าคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์แล้วด้วยเช่นเดียวกัน

สาระสำคัญของคำร้องทุกข์ บันทึกตอบ เอกสารและพยานหลักฐานอื่นดังกล่าวข้างต้นอาจกล่าว

ได้ดังนี้

ผู้ร้องทุกข์ร้องทุกข์ว่า เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๓๓ คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้อนุมัติ

ให้ผู้ร้องทุกข์ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในกิจการผลิตสติกเกลียวและเป็นเกลียวโดยได้รับยกเว้นอากร

ขาเข้าและหรือภาษีการค้าสำหรับเครื่องจักร ตามที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนพิจารณาอนุมัติ และต้องนำเครื่องจักรเข้ามาภายในวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๖ รวมทั้งได้รับสิทธิและประโยชน์อื่น ๆ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐ ด้วย โดยคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้ออกบัตรส่งเสริมเลขที่ ๑๐๔๓/สอ./๒๕๒๔ ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๒๔ ให้แก่ผู้ร้องทุกข์ ซึ่งผู้ร้องทุกข์ก็ได้นำเครื่องจักรเข้ามาหลายรายการด้วยกัน กล่าวคือ เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๒๓ ผู้ร้องทุกข์ได้นำเข้าเครื่องรีดลวดจำนวน ๑๔ ชุด และเมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๒๕ ได้นำเข้าเครื่องล้างลวด ๒ ชุด กับรถยนต์ ๑ คัน โดยได้รับยกเว้นอากรขาเข้าและภาษีการค้า ต่อมา คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้มีคำสั่งที่ พ.๒๒/๒๕๓๐ ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๓๐ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๕๔^(๑) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐ เพิกถอนสิทธิและประโยชน์ทั้งหมดที่ได้ให้แก่ผู้ร้องทุกข์ตามบัตรส่งเสริมฯ เนื่องจากผู้ร้องทุกข์ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนกำหนด กล่าวคือ ไม่สามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จจนพร้อมที่จะเปิดดำเนินการได้ภายในเวลาที่กำหนด และไม่ได้ชี้แจงเหตุผลให้สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนทราบ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้แจ้ง^(๒) ให้ผู้ร้องทุกข์ทราบคำสั่งดังกล่าวและให้ผู้ร้องทุกข์ไปติดต่อกับกรมศุลกากรเพื่อชำระภาษีอากรสำหรับเครื่องจักรที่นำเข้ามา รวมทั้งได้แจ้ง^(๓) ให้กรมศุลกากรทราบเพื่อเรียกเก็บภาษีอากรสำหรับการนำเข้าเครื่องจักรดังกล่าว นั้นด้วย ซึ่งกองพิธีการและประเมินอากรกรมศุลกากร ก็ได้แจ้ง^(๔) การประเมินอากรสำหรับเครื่องจักรที่ผู้ร้องทุกข์นำเข้ามาตามใบอนุญาตนำเข้า เลขที่ D ๐๔๕-๐๐๒๐๐ และ เลขที่ D ๐๑๔-๐๐๐๖๖ รวมเป็นเงิน ๖๑๒,๐๐๖.๖๔ บาท ไปยังผู้ร้องทุกข์ และให้ผู้ร้องทุกข์ไปติดต่อกับชำระภาษีอากรภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือ ส่วนค่าภาษีอากรตามใบอนุญาตนำเข้าฉบับอื่น ๆ จะแจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ทราบภายหลัง ผู้ร้องทุกข์จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๓๐ อุตสาหกรรมเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ต่อคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน โดยอ้างว่า เหตุที่ผู้ร้องทุกข์ไม่สามารถดำเนินการตามกำหนดของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้ เพราะเครื่องจักรที่นำเข้ามาไม่พร้อมที่จะทำการผลิต ต้องสั่งซื้อเครื่องจักรและวัตถุดิบมาเพิ่ม แต่เนื่องจากราคาเครื่องจักรและวัตถุดิบได้เพิ่มสูงขึ้นมาก ประกอบกับผู้ร้องทุกข์ต้องประสบกับการขาดทุนจากภาวะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลง และการลดค่าเงินบาท จนต้องมีการเปลี่ยนแปลงผู้ถือหุ้นและกรรมการของผู้ร้องทุกข์ ซึ่งคณะกรรมการชุดปัจจุบันก็ได้ดำเนินการแก้ไขสถานะของผู้ร้องทุกข์ให้ดีขึ้นตลอดมา อีกทั้งมีการจดทะเบียนเพิ่มทุนและหาแหล่งเงินกู้ให้เพียงพอที่จะดำเนินการให้ถูกต้องตามเงื่อนไขของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ส่วนสาเหตุที่ผู้ร้องทุกข์มิได้ยื่นอุทธรณ์ภายใน

(๑) พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐

มาตรา ๕๔ ในกรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด ให้คณะกรรมการมีอำนาจสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ที่ได้ให้แก่ผู้ได้รับการส่งเสริมทั้งหมดหรือบางส่วนโดยจะกำหนดระยะเวลาไว้ด้วยหรือไม่ก็ได้

ถ้าคณะกรรมการพิจารณาเห็นว่า การที่ผู้ได้รับการส่งเสริมฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขนั้นมิได้เป็นการกระทำโดยจงใจจะส่งให้สำนักงานเดือนเป็นหนังสือให้ผู้ได้รับการส่งเสริมแก้ไขหรือปฏิบัติให้ถูกต้องตามเงื่อนไขภายในเวลาที่กำหนดก่อนก็ได้แต่เมื่อพ้นกำหนดเวลานั้นแล้วผู้ได้รับการส่งเสริมยังไม่แก้ไขหรือปฏิบัติให้ถูกต้องโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้คณะกรรมการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง

(๒) หนังสือสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ที่ นร. ๑๒๐๑/๑๔๓๑ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๓๐

(๓) หนังสือสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ที่ นร. ๑๒๐๑/๑๔๓๐ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๓๐

(๔) หนังสือกองพิธีการประเมินและอากร กรมศุลกากร ที่ กค ๐๖๑๓ (ก)/๓๑๓๔ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๓๐

กำหนดเวลานั้น เนื่องจากผู้ร้องทุกข์ไม่ได้รับทราบคำสั่งเพิกถอน มาทราบต่อเมื่อกรมศุลกากรได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๖๑๓ (ก)/๓๑๓๔ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๓๐ แจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ไปชำระภาษีอากร

ต่อมา กองพิธีการและประเมินอากร กรมศุลกากร ได้แจ้ง^(๔) การประเมินอากรสำหรับใบขนสินค้าขาเข้า เลขที่ D ๐๕๓-๐๐๑๓๕ เพิ่มเติมไปยังผู้ร้องทุกข์และขอให้ผู้ร้องทุกข์ไปชำระภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือ และหลังจากนั้นสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนก็ได้แจ้ง^(๖) ให้ผู้ร้องทุกข์ทราบว่า คณะอนุกรรมการพิจารณาถ่วงดุลการอุทธรณ์โดยได้รับมอบอำนาจจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ร้องทุกข์เมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๓๑ แล้วมีมติยืนยันตามคำวินิจฉัยเดิม และสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้แจ้งคำวินิจฉัยนี้ให้กรมศุลกากรทราบด้วยแล้ว ผู้ร้องทุกข์จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๓๑ แจ้งไปยังกรมศุลกากรว่า ผู้ร้องทุกข์ขอผ่อนชำระค่าภาษีอากรโดยแบ่งเป็น ๑๐ งวด งวดละ ๒ เดือน และขอยกเว้นภาษีการค้า ซึ่งกรมศุลกากรก็ได้มีหนังสือ^(๗) แจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ทราบว่า ในส่วนของภาษีการค้า ผู้ร้องทุกข์ขอที่จะยื่นอุทธรณ์ต่อกองภาษีอากร กรมสรรพากร โดยตรง ส่วนการผ่อนชำระค่าภาษีอากรขาเข้า กรมศุลกากรอนุมัติให้ผู้ร้องทุกข์ผ่อนชำระได้ ๓ งวด คือ งวดแรกให้ชำระตามใบขนสินค้าขาเข้าเลขที่ D ๐๔๕-๐๐๒๐๐ งวดที่สองให้ชำระตามใบขนสินค้าขาเข้าเลขที่ D ๐๑๔-๐๐๐๖๗ และงวดที่สามให้ชำระตามใบขนสินค้าขาเข้าเลขที่ D ๐๕๓-๐๐๑๓๕ โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๑ และต้องมีธนาคารค้ำประกันในการผ่อนชำระ

ต่อมา ผู้ร้องทุกข์ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๑ แจ้งไปยังกรมศุลกากรว่าผู้ร้องทุกข์ได้ยื่นอุทธรณ์เกี่ยวกับภาษีการค้าและภาษีสรรพสามิตที่ต่อกองภาษีอากร กรมสรรพากร แล้ว ส่วนอากรขาเข้านั้น เมื่อผู้ร้องทุกข์ได้ไปติดต่อขอชำระกับเจ้าหน้าที่กรมศุลกากร จึงได้ทราบว่าผู้ร้องทุกข์จะต้องชำระเงินเพิ่มอากรด้วย ซึ่งเงินเพิ่มนี้มีมูลค่าเกือบหนึ่งเท่าตัวของภาษีอากรขาเข้า ผู้ร้องทุกข์ไม่สามารถหาเงินมาชำระเป็นเงินเพิ่มในส่วนนี้ได้ จึงขอยกเว้นเงินเพิ่มอากรดังกล่าวนี้ทั้งหมดและในชั้นต้นนี้ผู้ร้องทุกข์ขอชำระเงินจำนวน ๗๓,๖๑๒.๕๕ บาท (ตามใบขนสินค้าขาเข้าเลขที่ D ๐๔๕-๐๐๒๐๐) เพื่อเป็นการมัดจำการชำระภาษีอากรของผู้ร้องทุกข์ ซึ่งกรมศุลกากรได้รับหนังสือนี้ไว้เมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๑

ศูนย์วิทยพัทธยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(๔) หนังสือกองพิธีการและประเมินอากร กรมศุลกากร ที่ กค ๐๖๑๓ (ก)/๕๔๑๒ ลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๑

(๖) หนังสือสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ที่ นร ๑๒๐๑/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๓๑

(๗) หนังสือกองคดี กรมศุลกากร ที่ กค ๐๖๐๔ (ก)/๑๓๓๓ ลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๓๑ และ ที่ กค ๐๖๐๔ (ก)/๔๒๐๑ ลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๑

หลังจากนั้น ผู้ร้องทุกข์จึงได้มายื่นคำร้องทุกข์ต่อสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาว่าตามที่กรมศุลกากรได้แจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ไปชำระอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรเป็นจำนวนเงิน ๕,๓๔๐,๓๘๐.๖๕ บาท นั้น ผู้ร้องทุกข์มีความยินดีจะชำระ แต่การที่กรมศุลกากรเรียกเก็บเงินเพิ่มจากผู้ร้องทุกข์ตามมาตรา ๑๑๒ จัตวา^(๔) แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๘ เป็นเงินอีกจำนวน ๕ ล้านบาทเศษ นั้น ผู้ร้องทุกข์เห็นว่ากรมศุลกากรไม่มีอำนาจจะเรียกเก็บเงินเพิ่มดังกล่าว เนื่องจาก

ก. ผู้ร้องทุกข์นำเครื่องจักรเหล่านี้เข้ามาโดยถูกต้องตามกฎหมาย มิใช่เป็นการนำเข้ามาโดยหลีกเลี่ยงภาษีอากรหรือโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่ประการใด เพียงแต่ในขณะนั้นผู้ร้องทุกข์ได้รับยกเว้นเงินอากรสำหรับการนำเข้า ซึ่งหากในขณะนั้นผู้ร้องทุกข์มีภาระที่จะต้องเสียภาษีอากร ก็คงจะชำระให้เสร็จสิ้นไปแล้ว และคงไม่มีการเรียกเก็บเงินเพิ่มอย่างแน่นอน ส่วนการที่ผู้ร้องทุกข์ถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์

(๔) พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๘

มาตรา ๑๑๒ จัตวา เมื่อผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกนำเงินมาชำระค่าอากรที่ต้องเสียหรือเสียเพิ่ม ให้เรียกเก็บเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนของค่าอากรที่นำมาชำระ โดยไม่คิดทบต้น นับแต่วันที่ได้นำมอบหรือส่งของออก จนถึงวันที่นำเงินมาชำระ แต่มิให้เรียกเก็บเงินเพิ่มดังกล่าวในกรณีที่มีการชำระอากรเพิ่มตามมาตรา ๑๐๒ ตรี อนุมาตรา ๓

ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงการค้าประกันเป็นการวางเงินประกันหลังการส่งมอบหรือส่งของออก ให้เรียกเก็บเงินและคำนวณเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนของค่าอากร โดยไม่คิดทบต้นนับแต่วันที่ได้นำมอบหรือส่งของออกจนถึงวันที่นำเงินมาวางแทนการค้าประกัน แต่ในกรณีที่เงินประกันที่นำมาวางแทนนั้น ไม่คุ้มค่าอากร ให้เรียกเก็บเงินเพิ่มสำหรับจำนวนค่าอากรที่ต้องเสียเพิ่มตามเกณฑ์ในวรรคหนึ่งอีกด้วย

ในการคำนวณเงินเพิ่มตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง เศษของเดือนให้นับเป็นหนึ่งเดือน และเงินเพิ่มนั้นให้อือเป็นเงินอากร

ในกรณีที่ต้องคืนเงินอากรหรือเงินประกันค่าอากร เพราะเหตุที่ใดเรียกไว้เกินจำนวนอันพึงต้องเสียหรือเสียเพิ่ม ให้คืนพร้อมทั้งดอกเบี้ยอีกร้อยละ ๐.๖๒๔ ต่อเดือนของจำนวนที่ต้องคืน โดยไม่คิดทบต้นนับแต่วันที่ได้นำชำระค่าอากรหรือวางเงินประกันค่าอากรครั้งสุดท้ายจนถึงวันที่มีการอนุมัติให้จ่ายคืน ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงการค้าประกันเป็นการวางเงินประกันหลังการส่งมอบหรือส่งของออก การคำนวณดอกเบี้ยสำหรับจำนวนเงินประกันที่ต้องคืน ให้นับตั้งแต่วันวางเงินประกันครั้งสุดท้ายแทนการค้าประกัน จนถึงวันที่อนุมัติให้จ่ายคืน การคำนวณดอกเบี้ยตามวรรคนี้ เศษของเดือนให้นับเป็นหนึ่งเดือน ดอกเบี้ยที่ต้องจ่ายนี้ให้อือเป็นเงินอากรที่ต้องจ่ายคืน

ที่ได้รับจากการส่งเสริมการลงทุนในภายหลัง ซึ่งตามมาตรา ๕๕(๕) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐ บัญญัติให้ถือว่าผู้ได้รับการส่งเสริมที่ถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ไม่เคยได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรมาแต่ต้นนั้น ก็มีได้มีผลทำให้การนำเข้าเครื่องจักรของผู้ร้องทุกข์ในครั้งนั้นกลายเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายแต่อย่างใด ผู้ร้องทุกข์จึงต้องชำระแต่เพียงภาษีอากรเท่านั้น ไม่รวมถึงเงินเพิ่มด้วย

(ข) กรณีที่จะมีการเรียกเก็บเงินเพิ่มขึ้น น่าจะหมายถึงกรณีที่ผู้นำเข้ามิได้ปฏิบัติตามกฎหมายศุลกากรโดยครบถ้วน เช่น มิได้ชำระอากรภายในกำหนดหรือหลีกเลี่ยงไม่ชำระภาษีที่ต้องเสีย และมาตรา ๑๑๒ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ ก็เป็นบทบัญญัติที่สืบเนื่องมาจากกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับจำนวนค่าอากรสำหรับของที่กำลังผ่านศุลกากร และมีการวางประกันหรือค้ำประกันไว้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๑๒(๑๐) ต่อมาเมื่อมีการชำระอากรจึงจะมีการเรียกเก็บเงินเพิ่ม แต่กรณีของผู้ร้องทุกข์มิได้มีลักษณะดังกล่าวแต่อย่างใด

(๕) พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐

มาตรา ๕๕ ในกรณีที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีอากรสำหรับของที่นำเข้าหรือส่งออกทั้งหมด ให้ถือว่าผู้ได้รับการส่งเสริม ไม่เคย ได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรมาแต่ต้นและให้ผู้ได้รับการส่งเสริมเสียภาษีอากรโดยถือสภาพของของ ราคา และอัตราภาษีอากรที่เป็นอยู่ในวันนำเข้าหรือส่งออกเป็นเกณฑ์ในการคำนวณภาษีอากร สำหรับกรณีที่ได้รับลดหย่อนภาษีอากร ให้เสียอากรเพิ่มจากที่ได้เสีย ไว้แล้ว ให้ครบถ้วนตามจำนวนเงินภาษีอากรที่จะพึงต้องเสียทั้งหมดเมื่อ ได้คำนวณตามเกณฑ์เช่นนั้น

ในกรณีที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีอากรสำหรับของที่นำเข้าหรือส่งออกบางส่วน ให้ถือว่าผู้ได้รับการส่งเสริม ได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรมาแต่ต้นเพียงเท่าที่ตนยังคง ได้รับสิทธิและประโยชน์อยู่ และให้เสียภาษีอากรตามส่วนที่ได้ถูกเพิกถอนจนครบถ้วน โดยถือสภาพของของ ราคา และอัตราภาษีอากรที่เป็นอยู่ในวันนำเข้าหรือส่งออกเป็นเกณฑ์ในการคำนวณภาษีอากร

ผู้ได้รับการส่งเสริมต้องแจ้งชำระภาษีอากรหรือภาษีอากรเพิ่มต่อกรมศุลกากรหรือด่านศุลกากรที่ได้นำของนั้นเข้ามาหรือส่งของนั้นออกไปภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันทราบคำสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีอากร และต้องชำระ ณ ที่ทำการศุลกากรซึ่งกรมศุลกากรกำหนดให้เสร็จสิ้นภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้รับแจ้งจำนวนเงินภาษีอากรหรือภาษีอากรเพิ่มอันจะพึงต้องชำระ ถ้ามิได้มีการปฏิบัติเช่นนั้น ให้ถือว่าของนั้น ได้นำเข้ามาหรือส่งออก ไปโดยหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรและให้นำกฎหมายว่าด้วยศุลกากรมาใช้บังคับ

ในกรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริม ไม่ปฏิบัติตามคำเตือนของสำนักงานตามมาตรา ๕๔ วรรคสอง คณะกรรมการจะให้ผู้ได้รับการส่งเสริมเสียเงินเพิ่มภาษีอากร ให้แก่รัฐโดยชำระแก่กรมศุลกากรหรือกับเงินภาษีอากรหรือภาษีอากรเพิ่มที่ต้องนำไปชำระตามวรรคสามในอัตราวิเศษหนึ่งต่อเดือนของเงินภาษีอากรหรือเงินภาษีอากรเพิ่มอันจะพึงต้องชำระ นับแต่วันที่ยื่นกำหนดเวลาตามมาตรา ๕๔ วรรคสอง อีกด้วยก็ได้ แต่เงินเพิ่มภาษีอากรตามมาตรานี้มิให้เกิดจำนวนเงินภาษีอากรหรือภาษีอากรเพิ่มอันจะพึงต้องชำระ และเพื่อให้ได้รับชำระเงินเพิ่มขึ้น ให้ถือว่าเงินเพิ่มเป็นเสมือนเงินอากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดี การนับอายุความตามมาตรา นี้ ให้เริ่มนับเมื่อพ้นหนึ่งเดือนนับแต่วันทราบคำสั่ง

(๑๐) พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๕

มาตรา ๑๑๒ ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่ามีปัญหาเกี่ยวกับจำนวนค่าอากรสำหรับของที่กำลังผ่านศุลกากรให้นำของนั้น ไปยังศุลกากร หรือนำไปเก็บไว้ในที่มั่นคงแห่งใดแห่งหนึ่ง เว้นแต่พนักงานเจ้าหน้าที่และเจ้าของหรือตัวแทนจะตกลงกันยอมให้เอาแต่ตัวอย่างของไว้วินิจฉัยปัญหา และเพื่อรักษาประโยชน์ราช ใต้ของแผ่นดิน ให้ชำระอากรตามจำนวนที่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกแล้วแต่กรณีสำแดงไว้ใน ใบขนสินค้าและ ให้วางเงินเพิ่มเติมเป็นประกันจนครบจำนวนเงินอากรสูงสุดที่อาจจะต้องเสียสำหรับของนั้น แต่อธิบดีจะประกาศกำหนดให้รับการค้ำประกันของกระทรวงการคลัง หรือธนาคารแทนการวางเงินเพิ่มเติมเป็นประกันดังกล่าว โดยอาจกำหนดให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เห็นสมควรก็ได้

(ค) ตามที่กรมศุลกากรเคยถือเป็นหลักตลอดมาว่า ในกรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ จะไม่มีการเรียกเก็บเงินเพิ่มอีกร้อยละหนึ่งต่อเดือน เพราะถือว่าในขณะที่นำเข้าได้รับการยกเว้นอากรอยู่แล้วนั้น ผู้ร้องทุกข์เห็นว่าหลักปฏิบัติดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรม และควรจะต้องปฏิบัติต่อไป

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้ร้องทุกข์จึงเห็นว่ากรมศุลกากรไม่มีอำนาจเรียกเก็บเงินเพิ่มจากผู้ร้องทุกข์ การเรียกเก็บเงินเพิ่มในกรณีนี้จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายและทำให้ผู้ร้องทุกข์ได้รับความเดือดร้อนเสียหาย

ในที่สุด ผู้ร้องทุกข์ได้ขอให้คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์พิจารณาวินิจฉัยให้กรมศุลกากรยกเลิกหรือเพิกถอนการเรียกเก็บเงินเพิ่มดังกล่าวด้วย ส่วนภาษีการค้าและภาษีบำรุงเทศบาลที่ผู้ร้องทุกข์ได้อุทธรณ์ต่อกรมสรรพากรไว้แล้วนั้น ผู้ร้องทุกข์ไม่ประสงค์จะให้คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์พิจารณาวินิจฉัย

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนชี้แจงว่า เดิมผู้ร้องทุกข์ได้รับการส่งเสริมการลงทุนตามบัตรส่งเสริมเลขที่ ๑๐๔๓/สอ./๒๕๒๔ ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๒๔ โดยได้รับสิทธิประโยชน์ในด้านการยกเว้นอากรขาเข้าและภาษีการค้าสำหรับเครื่องจักร และต้องปฏิบัติตามระยะเวลาที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้กำหนดเป็นเงื่อนไขไว้ ต่อมาปรากฏว่าผู้ร้องทุกข์ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าว คือไม่ดำเนินการให้แล้วเสร็จจนพร้อมที่จะเปิดดำเนินการได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจึงได้พิจารณาดำเนินการเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ทั้งหมดที่ได้ให้แก่ผู้ร้องทุกข์

กรมศุลกากรชี้แจงว่า การที่กรมศุลกากรเรียกเก็บเงินเพิ่มอีกร้อยละหนึ่งต่อเดือนของค่าอากรที่นำมาชำระโดยไม่คิดทบทวนตามมาตรา ๑๑๒ จัตวา^(๑๑) แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๘ ในกรณีที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้สั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีอากรสำหรับของที่นำเข้าทั้งหมดตามมาตรา ๕๕^(๑๒) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐ นั้น เนื่องจากกรมศุลกากรพิจารณาเห็นว่ามาตรา ๕๕ ดังกล่าวได้บัญญัติไว้ว่า “ในกรณีที่คณะกรรมการสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีอากรสำหรับของที่นำเข้าหรือส่งออกทั้งหมด ให้ถือว่าผู้ได้รับการส่งเสริมไม่เคยได้รับการยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรมาแต่ต้น และให้ผู้ได้รับการส่งเสริมเสียภาษีอากรโดยถือตามสภาพของของ ราคา และอัตราภาษีอากรที่เป็นอยู่ในวันนำเข้าเป็นเกณฑ์ในการคำนวณภาษีอากร ฯลฯ” ดังนั้น กรมศุลกากรจึงต้องปฏิบัติตามที่มาตรา ๕๕ บัญญัติไว้ โดยการคำนวณค่าภาษีอากรสำหรับของที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนแจ้งไปตามสภาพที่เป็นอยู่ในวันนำเข้าเป็นเกณฑ์ในการคำนวณ แต่เนื่องจากของดังกล่าวได้มีการส่งมอบไปพ้นจากอารักขาของศุลกากรตั้งแต่ต้นก่อนที่จะมีการชำระค่าภาษีอากรครบถ้วน กรมศุลกากรจึงจำเป็นต้องเรียกเก็บเงินเพิ่มอีกร้อยละหนึ่งต่อเดือนตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๒ จัตวา วรรคแรก อีกด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ไม่ประสงค์จะให้ผู้นำของเข้าอาศัยเหตุการณ์ดังกล่าวเป็นการประวิงเวลาในการชำระค่าภาษีอากร และเพื่อเป็นการลงโทษทางภาษีอากรแก่ผู้นำของเข้าที่ละเมิดเงื่อนไขของกฎหมายที่บัญญัติไว้ให้ได้รับการยกเว้นตั้งแต่ขณะนำเข้า และต่อมาได้ปฏิบัติผิดเงื่อนไขของกฎหมายดังกล่าว เพื่อให้มีการชำระค่าภาษีอากรเป็นไปโดยความยุติธรรมเสมอหน้ากัน ไม่เป็นการได้เปรียบเสียเปรียบกันในการชำระค่าภาษีอากรให้แก่รัฐก่อนหรือหลัง

(๑๑) ปรคตจิงจรรอ (๔)

(๑๒) ปรคตจิงจรรอ (๕)

นอกจากกรมศุลกากรจะพิจารณาตามมาตรา ๑๑๒ จัตวา ดังกล่าวแล้ว ยังได้พิจารณาโดยอาศัย
เทียบเคียงตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๑๕/๒๕๓๐(๑๓) คำพิพากษาศาลฎีกาชั้นอุทธรณ์ คดีหมายเลขแดง
ที่ ๗๕/๒๕๓๑(๑๔) และระเบียบปฏิบัติที่กรมศุลกากรได้กำหนดไว้ตามคำวินิจฉัยพิธีการศุลกากร ที่ ๒/
๒๕๑๘(๑๕) ด้วย

ผู้ร้องทุกข์ให้ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า การที่ผู้ร้องทุกข์ถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ที่ได้รับจากการ
ส่งเสริมการลงทุนนั้น มิได้มีกฎหมายบัญญัติให้การนำเข้าเครื่องจักรของผู้ร้องทุกข์เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย
ดังนั้น เมื่อผู้ร้องทุกข์ถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ ผู้ร้องทุกข์จึงมีหน้าที่ต้องเสียภาษีอากร ซึ่งผู้ร้องทุกข์
ก็มีความยินดีที่จะชำระภาษีอากรดังกล่าว แต่ผู้ร้องทุกข์ไม่ได้มีหน้าที่ต้องเสียเงินเพิ่มดังที่กรมศุลกากรได้
แจ้งการประเมินไปแต่อย่างใด

มาตรา ๑๑๒ จัตวา(๑๖) แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๘ เป็นบทบัญญัติที่
เกี่ยวเนื่องกับมาตรา ๑๑๒ ซึ่งใช้ในกรณีที่มีปัญหา เกี่ยวกับจำนวนค่าอากรสำหรับของที่กำลังจะผ่านศุลกากร
เมื่อมีการวินิจฉัยในปัญหาดังกล่าวแล้ว และผู้นำเข้าหรือผู้ส่งออกมิได้นำเงินไปชำระค่าภาษีอากรให้ครบถ้วน
ภายในเวลาที่กำหนด กรมศุลกากรจึงจะมีอำนาจเรียกเก็บเงินเพิ่มได้ แต่กรณีของผู้ร้องทุกข์มิได้มีปัญหาเกี่ยว
กับจำนวนค่าภาษีอากรแต่อย่างใด

อนึ่ง ผู้ร้องทุกข์มิได้มีเจตนาที่จะอาศัยการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนเพื่อนำเข้าเครื่องจักรโดย
มิต้องเสียภาษีอากร ผู้ร้องทุกข์ได้พยายามดำเนินกิจการให้เป็นไปตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการส่งเสริมการ
ลงทุนกำหนด แต่โดยที่มีการลดค่าเงินบาทในปี ๒๕๒๔ ทำให้ผู้ร้องทุกข์ขาดทุนจากอัตราแลกเปลี่ยนเป็น
จำนวนถึง ๘ ล้านบาท อีกทั้งวัตถุดิบภายในประเทศก็มีราคาสูง ราคาผลิตภัณฑ์ของผู้ร้องทุกข์ที่ส่งออก

(๑๓) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๑๕/๒๕๓๐ เมื่อคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ทั้งหมดที่ให้แก่จำเลย เครื่องจักร
ที่จำเลยนำเข้าซึ่งได้รีบยกเว้นภาษีอากรจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ในตอนนำเข้าจึงถือว่า ไม่เคยได้รับยกเว้นภาษีอากรมาแต่ต้น
จำเลยมีหน้าที่ต้องชำระภาษีอากรโดยไม่คำนึงว่าเมื่อตอนนำเข้านั้น ได้กระทำโดยสุจริตหรือไม่

(๑๔) คำพิพากษาศาลฎีกาชั้นอุทธรณ์ที่ ๗๕/๒๕๓๑ เมื่อคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ที่ให้แก่จำเลยทั้งหมด
จึงถือว่าจำเลย ไม่เคย ได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรมาแต่ต้น จำเลยจึงต้องรีบชำระภาษีอากรและเงินเพิ่มต่อไอศกรัตามที่ไอศกรัฟ้อง
และนำสืบ

(๑๕) คำวินิจฉัยพิธีการศุลกากร ที่ ๒/๒๕๑๘ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๑๘

รตท รตท

๒. การเรียกเก็บเงินเพิ่มตามมาตรา ๑๑๒ จัตวา ไม่จำกัดแต่กรณีที่มีการวางประกันหรือค้ำประกันเท่านั้น แต่ให้ใช้ตลอด
ถึงกรณีชำระอากรหรือยกเว้นอากรเสร็จแล้วด้วย ทั้งนี้ ให้แห่งเสียงข้อเท็จจริงว่ามีการ "นำเงิน" มาชำระอากรที่ต้องเสียหรือเสียเพิ่มเป็น
สำคัญ ตัวอย่าง

๒.๑ กรณีชำระอากร ผู้นำของเข้าได้นำวัตถุดิบเข้ามาชำระอากร ๒/๓ ตามบัตรส่งเสริมการลงทุน ภายหลังไม่ได้นำ
วัตถุดิบไปใช้ตามวัตถุประสงค์ แต่ได้ขาย ไปให้บุคคลอื่น ซึ่งคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ได้แจ้งให้กรมศุลกากรเรียกเก็บอากรเพิ่ม
๑/๓ กรณีนี้ต้องเรียกเก็บเงินเพิ่ม

๒.๒ กรณียกเว้นอากร ผู้นำของเข้านำมาขายให้แก่กระทรวงกลาโหมโดยได้รับยกเว้นอากรฐานเป็นยุทธภัณฑ์ ภายหลัง
กระทรวงกลาโหม ไม่รับของรายนั้น เพราะ ไม่เป็นยุทธภัณฑ์ตามสัญญา จึงแจ้งกรมศุลกากรให้เรียกเก็บอากร กรณีนี้ต้องเรียกเก็บเงินเพิ่ม

(๑๖) โปรดดูเรื่องจอร์ (๘)

ไปจำหน่ายต่างประเทศสูงกว่าของประเทศอื่น ทำให้ผู้ถือหุ้นส่วนมากเห็นว่าไม่สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ จึงพากันถอนตัวออกไปเมื่อปี ๒๕๒๕ เมื่อกรรมการชุดปัจจุบันเข้ามาถือหุ้นและดำเนินกิจการต่อ ก็ได้พยายามกู้ฐานะของบริษัทเพื่อให้ดำเนินกิจการต่อไปได้ ซึ่งในที่สุดต้องเพิ่มทุนอีก ๑๐ ล้านบาทในปี ๒๕๒๘ เมื่อผู้ร้องทุกข์ถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ผู้ร้องทุกข์ก็ต้องชำระภาษีอากรสำหรับการนำเข้าเครื่องจักรเป็นจำนวน ๕ ล้านบาทเศษ และต้องเสียเงินเพิ่มอื่กร้อยละ ๑ ต่อเดือน นับแต่วันนำเข้าจนถึงวันชำระเป็นจำนวน ๕ ล้านบาทเศษ ซึ่งเป็นภาระหนักเกินกว่าที่ผู้ร้องทุกข์จะรับได้ จึงขอความเมตตาจากคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ได้โปรดวินิจฉัยให้กรมศุลกากรยกเลิกหรือเพิกถอนการประเมินเรียกเก็บเงินเพิ่มดังกล่าว

กรมศุลกากรให้ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า การประเมินเรียกเก็บเงินเพิ่มอากรขาเข้าตามที่กรมศุลกากรแจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ทราบนั้น เป็นการประเมินราคาเพื่อเรียกเก็บอากรถูกต้องตามกฎหมายแล้ว เนื่องจากผู้ร้องทุกข์ถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ในภายหลัง จึงถือได้ว่าไม่เคยได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรมาแต่ต้น และให้เสียค่าภาษีสำหรับของนั้นตามสภาพของของ ราคา และอัตราภาษีอากรที่เป็นอยู่ในวันนำเข้าตามนัยมาตรา ๕๕^(๑๑) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐ ดังนั้น เมื่อมีการนำเงินมาชำระค่าภาษีอากร กรมศุลกากรจึงต้องเรียกเก็บเงินเพิ่มอื่กร้อยละหนึ่งต่อเดือนตามมาตรา ๑๑๒ จัตวา^(๑๔) แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๘ ประกอบกับตามแนวคำวินิจฉัยพิธีการศุลกากรที่ ๒/๒๕๑๔^(๑๕) ตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๕/๒๕๓๐^(๒๐) และตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาภาษีอากรกลางคดีหมายเลขแดงที่ ๑๕/๒๕๓๑^(๒๑)

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนให้ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า การเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ทั้งหมดที่ได้ให้แก่ผู้ร้องทุกข์ มีผลให้ถือว่าผู้ร้องทุกข์ไม่เคยได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรมาแต่ต้น และให้เสียภาษีอากรโดยถือสภาพของเครื่องจักรราคา และอัตราภาษีอากรที่เป็นอยู่ในวันนำเข้าเป็นเกณฑ์ ในการคำนวณภาษีอากรตามนัยมาตรา ๕๕^(๒๒) วรรคแรก แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐ และผู้ร้องทุกข์จะต้องแจ้งชำระภาษีอากรต่อกรมศุลกากรภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ทราบคำสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ และต้องชำระให้เสร็จสิ้นภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้รับแจ้งจำนวนเงินภาษีอากรจากกรมศุลกากร ซึ่งเงินอากรในที่นี้รวมถึงเงินเพิ่มอากรด้วย แต่หากผู้ร้องทุกข์ไม่ปฏิบัติตาม เช่นว่านั้น ก็ให้ถือว่าเครื่องจักรนั้นได้นำเข้ามาโดยหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร และให้นำกฎหมายว่าด้วยศุลกากรมาใช้บังคับ ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๕๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ ซึ่งในกรณีนี้สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้มีหนังสือ ที่ นร ๑๒๐๑/๑๕๓๑ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๓๐ แจ้งการเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ทั้งหมดไปยังผู้ร้องทุกข์ แต่ผู้ร้องทุกข์อ้างว่าไม่ได้รับหนังสือดังกล่าว เนื่องจากได้ย้ายที่ทำการใหม่โดยไม่ได้แจ้งให้สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนทราบ ต่อมา ผู้ร้องทุกข์ได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๓๐ อุตสาหกรรมเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ ซึ่งคณะกรรมการ

(๑๑) ปรักคฺเจงอรรค (๕)

(๑๔) ปรักคฺเจงอรรค (๔)

(๑๕) ปรักคฺเจงอรรค (๑๔)

(๒๐) ปรักคฺเจงอรรค (๑๑)

(๑๔) ปรักคฺเจงอรรค (๑๔)

(๒๒) ปรักคฺเจงอรรค (๕)

พิจารณาถ้อยแถลงการอุทธรณ์ได้พิจารณาแล้วเมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๓๑ มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ร้องทุกข์และสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้แจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ทราบผลการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวแล้วตามหนังสือ ที่ นร ๑๒๐๑/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๓๑

อย่างไรก็ดี การเรียกเก็บเงินเพิ่มอากรจากผู้ร้องทุกข์ในครั้งนี้ มิได้เป็นการดำเนินการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐ แต่อย่างใด กล่าวคือ คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนมิได้ให้ผู้ร้องทุกข์เสียเงินเพิ่มอากรให้แก่รัฐในอัตราร้อยละหนึ่งค่อนของเงินภาษีอากรอันพึงต้องชำระ ตามนัยมาตรา ๕๕ วรรคสี่(๒๓) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์กำหนดให้มีการนัดพิจารณาครั้งแรกเรื่องร้องทุกข์นี้ในวันพุธที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๓๒ เพื่อให้ผู้แทนของผู้ร้องทุกข์ ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน และผู้แทนกรมศุลกากร ได้มีโอกาสชี้แจงข้อเท็จจริงและความเห็นด้วยวาจาเพื่อประกอบการพิจารณา

ในวันนัดพิจารณาครั้งแรก ผู้แทนของผู้ร้องทุกข์ ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน และผู้แทนกรมศุลกากร ต่างได้ยื่นบันทึกสรุปความเห็นและมาให้อัยคำต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์พร้อมกัน

ผู้แทนของผู้ร้องทุกข์ชี้แจงยืนยันข้อเท็จจริงและเหตุผลตามคำร้องทุกข์และเอกสารหลักฐานที่ได้ยื่นไว้แล้ว และให้ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า การย้ายที่ตั้งสำนักงานของผู้ร้องทุกข์นั้น ได้มีการดำเนินการมาก่อนที่ผู้บริหารชุดปัจจุบันจะเข้ารับช่วงการดำเนินกิจการ ซึ่งการย้ายที่ตั้งดังกล่าว ผู้ร้องทุกข์ก็ได้มีหนังสือแจ้งให้สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนทราบแล้ว รวมทั้งได้เคยมีหนังสือติดต่อกันระหว่างผู้ร้องทุกข์กับสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนตามที่ตั้งปัจจุบันด้วย และผู้แทนของผู้ร้องทุกข์ได้รับที่จะจัดส่งเอกสารหลักฐานดังกล่าวมาประกอบการพิจารณาในภายหลัง

ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนชี้แจงว่า ในการเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ที่ได้ให้แก่ผู้ได้รับการส่งเสริมนั้น เท่าที่ผ่านมาแล้ว คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนไม่เคยให้ผู้ได้รับการส่งเสริมที่ถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์เสียเงินเพิ่มตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ และสำหรับกรณีนี้ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้มีหนังสือแจ้งการเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ไปยังผู้ร้องทุกข์แล้ว โดยส่งไปตามที่อยู่ของผู้ร้องทุกข์แจ้งไว้แต่เดิม แต่ผู้ร้องทุกข์อ้างว่าไม่ได้รับหนังสือดังกล่าว ประกอบกับไม่ปรากฏเอกสารการตอบรับหนังสือดังกล่าวในเพิ่มเรื่องของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน จึงทำให้ไม่อาจจะทราบได้ว่าผู้ร้องทุกข์ได้รับหนังสือนั้นหรือไม่

ผู้แทนกรมศุลกากรชี้แจงว่า กฎหมายว่าด้วยศุลกากรนั้นเป็นกฎหมายทั่วไปส่วนกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนเป็นข้อยกเว้น เมื่อผู้ได้รับการส่งเสริมไม่ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนที่เป็นข้อยกเว้น ก็ต้องนำกฎหมายว่าด้วยศุลกากรที่เป็นกฎหมายทั่วไปนั้นมาใช้บังคับ สำหรับการเรียกเก็บเงินเพิ่มมี ๒ กรณีด้วยกัน คือ เรียกเก็บตามมาตรา ๑๑๒ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ กรณีหนึ่ง กับเรียกเก็บตามมาตรา ๕๕ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ อีกกรณีหนึ่ง แต่ในกรณีนี้มีได้เป็นการเรียกเก็บตามมาตรา ๕๕ วรรคสี่ ดังกล่าว เนื่องจากไม่ปรากฏว่ามีการเตือนเป็นหนังสือตามมาตรา ๕๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ และแม้ว่าผู้ได้รับการส่งเสริมจะได้

(๒๓) ปรกศุเชิงธรร (๘)

แจ้งขอชำระภาษีอากรและชำระภาษีอากรภายในกำหนดเวลาตามมาตรา ๕๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ แล้วก็ตาม ก็ยังคงมีการเรียกเก็บเงินเพิ่มตามมาตรา ๑๑๒ จีควา แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ ด้วยทุกกรณี ซึ่งเป็นการปฏิบัติตามคำวินิจฉัยพิธีการศุลกากร ที่ ๒/๒๕๑๘ ส่วนกรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๕๕ วรรคสาม และจะต้องนำกฎหมายว่าด้วยศุลกากรมาใช้บังคับนั้น ผู้ได้รับการส่งเสริมจะมีความผิดทางอาญารวมทั้งต้องมีการปรับด้วยตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ

ต่อมา ผู้ร้องทุกข์ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๓๒ ซึ่งแจ้งข้อเท็จจริงเพิ่มเติมพร้อมทั้งส่งเอกสารหลักฐานมาประกอบการพิจารณา สรุปได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๒๔ ผู้ร้องทุกข์ได้จดทะเบียนย้ายที่ตั้งสำนักงานใหญ่จากเดิมเลขที่ ๑๔๘ ซอยเซนต์หลุยส์ ๓ ถนนจันทน์ ตำบลทุ่งวัดดอน อำเภอยานนาวา กรุงเทพมหานคร ไปอยู่ที่ ๖๐๖ ถนนชองนนทรี แขวงชองนนทรี เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร และได้ดำเนินการย้ายที่ตั้งมาภายในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๒๔ นั้นเอง

สำหรับประเด็นที่ผู้แทนของผู้ร้องทุกข์ได้ชี้แจงว่า ผู้ร้องทุกข์ได้แจ้งให้สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนทราบถึงการย้ายที่ตั้งสำนักงานของผู้ร้องทุกข์ และเคยมีหนังสือติดต่อกันตามที่ตั้งใหม่นี้ด้วยนั้น ผู้ร้องทุกข์ชี้แจงว่าผู้แทนของผู้ร้องทุกข์จำข้อเท็จจริงผิดพลาดไป โดยข้อเท็จจริงแล้วเป็นการขออนุญาตย้ายที่ตั้งโรงงานของผู้ร้องทุกข์ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนก็ได้อนุญาตให้ผู้ร้องทุกข์ย้ายที่ตั้งโรงงานได้

อย่างไรก็ดี ตามที่สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้ชี้แจงว่าสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนมีหนังสือ ที่ นร ๑๒๐๑/๑๕๓๑ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๓๐ แจ้งคำสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ไปยังผู้ร้องทุกข์ โดยส่งไปตามที่ตั้งสำนักงานแห่งเดิมของผู้ร้องทุกข์ (โดยอ้างว่าผู้ร้องทุกข์ไม่แจ้งให้ทราบถึงการย้ายที่ตั้งสำนักงาน) นั้น ก่อนที่จะมีการแจ้งคำสั่งเพิกถอนดังกล่าว ผู้ร้องทุกข์ได้รับหนังสือของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ที่ นร ๑๒๐๒/๓๖๖๕ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๒๘ ซึ่งแจ้งให้ผู้ร้องทุกข์แสดงเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับกรณีที่ผู้ร้องทุกข์ไม่เปิดดำเนินการภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนกำหนด ซึ่งหนังสือดังกล่าวนี้ได้ส่งไปตามที่ตั้งสำนักงานแห่งใหม่ของผู้ร้องทุกข์ แต่ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (นายเลิศชาย จิระชาติ) ได้แจ้งให้ทราบ (ทางโทรศัพท์) ว่า สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนไม่มีเอกสารหลักฐานใด ๆ ที่จะมาแสดงได้ว่า หนังสือดังกล่าวได้ส่งไปยังผู้ร้องทุกข์ตามที่อยู่แห่งใด

ในการพิจารณาคำร้องทุกข์ คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ได้พิจารณาและตรวจอ่านกฎหมายที่สำคัญ ดังต่อไปนี้

(๑) พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๘

(๒) พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐

วันเสร็จสิ้นการพิจารณา คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์มิได้กำหนดวันเสร็จสิ้นการพิจารณา เนื่องจากเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ได้จากการดำเนินกระบวนการพิจารณาดังกล่าวข้างต้นเพียงพอที่จะทำการวินิจฉัยได้แล้ว

คำแถลงการณ์ของพนักงานผู้รับผิดชอบสำนวน คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ได้พิจารณาคำแถลงการณ์ ลงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๓๓ ของพนักงานผู้รับผิดชอบสำนวน (นางสาวงามตา บุขปวนิช) ด้วยแล้ว

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ได้ทำการพิจารณา ตามกระบวนการวิธีพิจารณาที่กำหนดไว้ดังความปรากฏ ดังต่อไปนี้

ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ทั้งได้ว่า เดิมผู้ร้องทุกข์เป็นผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐ โดยได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักร รวมทั้งได้รับสิทธิและประโยชน์อื่น ๆ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ ด้วย ผู้ร้องทุกข์ได้นำเข้าเครื่องจักรจำนวนหลายรายการโดยได้รับยกเว้นอากรขาเข้า ต่อมา คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้มีคำสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ทั้งหมดที่ได้ให้แก่ผู้ร้องทุกข์ เนื่องจากผู้ร้องทุกข์ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนกำหนด ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ทราบคำสั่งดังกล่าวและให้ผู้ร้องทุกข์ไปติดต่อกับกรมศุลกากรเพื่อชำระภาษีอากรสำหรับเครื่องจักรที่นำเข้ามา รวมทั้งได้แจ้งให้กรมศุลกากรทราบเพื่อเรียกเก็บภาษีอากรสำหรับการนำเข้ามาเครื่องจักรนั้นด้วย กรมศุลกากรจึงได้แจ้งการประเมินอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรดังกล่าวไปยังผู้ร้องทุกข์ พร้อมทั้งแจ้งการเรียกเก็บเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนของค่าอากร โดยคำนวณตั้งแต่วันส่งมอบเครื่องจักรให้แก่ผู้ร้องทุกข์จนถึงวันที่ผู้ร้องทุกข์นำเงินมาชำระค่าภาษีอากร ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๑๒ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๘ ผู้ร้องทุกข์เห็นว่ากรมศุลกากรไม่มีอำนาจเรียกเก็บเงินเพิ่มดังกล่าวเพราะผู้ร้องทุกข์นำเครื่องจักรเข้ามาโดยถูกต้องตามกฎหมาย และการที่ผู้ร้องทุกข์ถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ที่ได้รับจากการส่งเสริมการลงทุนในภายหลังก็มีได้มีผลทำให้การนำเข้ามาเครื่องจักรของผู้ร้องทุกข์กลายเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย นอกจากนั้น มาตรา ๑๑๒ จัตวา ก็ไม่อาจนำมาใช้กับผู้ร้องทุกข์ ผู้ร้องทุกข์จึงเห็นว่า ผู้ร้องทุกข์ควรจะได้เสียแต่ค่าอากรเท่านั้นไม่ควรจะต้องชำระเงินเพิ่มด้วย ผู้ร้องทุกข์จึงได้อุทธรณ์การเรียกเก็บเงินเพิ่มอากรขาเข้าต่อกรมศุลกากร และในระหว่างที่ยังไม่ทราบผลการอุทธรณ์ผู้ร้องทุกข์ก็ได้มีหนังสือร้องทุกข์ขอให้คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์พิจารณาวินิจฉัยให้กรมศุลกากรยกเลิกหรือเพิกถอนการเรียกเก็บเงินเพิ่มดังกล่าว

จากข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์เห็นว่าเรื่องร้องทุกข์นี้มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาเป็น ๒ ประเด็น ดังต่อไปนี้

(๑) เรื่องร้องทุกข์นี้อยู่ในอำนาจของคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ที่จะรับไว้พิจารณาได้หรือไม่

โดยที่ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ปรากฏว่า ผู้ร้องทุกข์ได้อุทธรณ์การเรียกเก็บเงินเพิ่มอากรขาเข้าต่อกรมศุลกากรไว้แล้วก่อนหน้าที่จะมายื่นคำร้องทุกข์กรณีจึงมีปัญหาว่าเรื่องร้องทุกข์นี้เข้าลักษณะเป็นเรื่องที่ยังมิได้ดำเนินการเพื่อแก้ไขความเดือดร้อนเสียหายครบชั้นตอนตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ซึ่งต้องห้ามมิให้คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์รับไว้พิจารณาตามมาตรา ๒๐ (๔)^(๒๔) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือไม่ ซึ่งคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์พิจารณาแล้วเห็นว่าตามพระราชบัญญัติ

(๒๔) พระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒

มาตรา ๒๐ เรื่องร้องทุกข์ดังต่อไปนี้ ไม่ให้รับไว้พิจารณา

๑๐๖ ๑๐๖

(๔) เรื่องที่ยังมิได้ดำเนินการเพื่อแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายครบชั้นตอนตามที่กฎหมายกำหนดไว้

๑๐๖ ๑๐๖

ศาลากร พุทธศักราช ๒๔๖๘ มีบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการอุทธรณ์ไว้ตามมาตรา ๑๑๒ ทวิ^(๒๔) วรรคสามซึ่งเป็นการอุทธรณ์ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับจำนวนค่าอากรสำหรับของที่กำลังผ่านศาลากร และเจ้าหน้าที่ได้ตรวจปล่อยของนั้นไปก่อนโดยให้มีการค้ำประกันหรือวางเงินเป็นประกันค่าอากรไว้ตามมาตรา ๑๑๒^(๒๖) ต่อเมื่อมีการประเมินเงินอากรสำหรับของนั้นแล้ว ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกแล้วแต่กรณี ก็อาจอุทธรณ์การประเมินนั้นได้ หากเห็นว่าการประเมินดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือยังไม่เป็นที่พอใจของตน แต่กรณีร้องทุกข์นี้มีได้เป็นกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับจำนวนค่าอากรสำหรับของที่กำลังผ่านศาลากรตามนัยมาตรา ๑๑๒ เพราะเครื่องจักรของผู้ร้องทุกข์ได้ผ่านศาลากรไปนานแล้ว และผู้ร้องทุกข์ก็มีได้โต้แย้งในจำนวนเงินอากรที่ถูกประเมิน ผู้ร้องทุกข์โต้แย้งเฉพาะการเรียกเก็บเงินเพิ่มเท่านั้น การอุทธรณ์ของผู้ร้องทุกข์จึงมิได้เป็นการอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๑๒ ทวิ แต่เป็นเพียงการอุทธรณ์ตามระเบียบปฏิบัติภายในของกรมศาลากรเท่านั้น นอกจากนั้นพระราชบัญญัติศาลากรฯ ก็ได้มีบทบัญญัติที่บังคับว่า หากผู้อุทธรณ์ไม่พอใจในผลการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๑๒ ทวิ หรือการอุทธรณ์ตามหลักเกณฑ์อื่น ผู้อุทธรณ์จะต้องดำเนินการอย่างไรต่อไป ดังนั้น สำหรับกรณีร้องทุกข์นี้คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์จึงรับไว้พิจารณาได้โดยไม่ต้องห้ามตามมาตรา ๒๐ (๔) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒

(๒) การที่กรมศาลากรเรียกเก็บเงินเพิ่มอากรขาเข้าจากผู้ร้องทุกข์ในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือน โดยคำนวณตั้งแต่วันที่ส่งมอบเครื่องจักรให้แก่ผู้ร้องทุกข์จนถึงวันที่ผู้ร้องทุกข์นำเงินอากรไปชำระตามมาตรา ๑๑๒ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศาลากร พุทธศักราช ๒๔๖๘ นั้น เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์พิจารณาแล้วเห็นว่า การเรียกเก็บเงินเพิ่มตามมาตรา ๑๑๒ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศาลากร พุทธศักราช ๒๔๖๘ นั้น มิได้มุ่งหมายให้ใช้แต่เฉพาะในกรณีที่มิมีปัญหาเกี่ยวกับจำนวนค่าอากรสำหรับของที่กำลังผ่านศาลากรเท่านั้น แต่มุ่งหมายให้ใช้ในทุกกรณีที่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกซึ่งเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในอันที่จะต้องชำระค่าภาษีอากรอยู่ในเวลาที่นำของเข้าหรือส่งของออกสำเร็จนำเงินค่าภาษีอากรมาชำระหรือชำระเพิ่มเติม (จากส่วนที่ชำระไว้แล้ว) หลังจากที่ได้นำของไปพ้นจากอารักขาของศาลากรหรือได้ส่งของออกไปแล้ว เว้นแต่ในกรณีที่มาตรา ๑๑๒ จัตวา บัญญัติยก

(๒๔) พระราชบัญญัติศาลากร พุทธศักราช ๒๔๖๘

มาตรา ๑๑๒ ทวิ ในกรณีที่มีการวางประกันค่าอากรตามมาตรา ๑๑๒ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ประเมินอากรอันพึงต้องเสียและแจ้งให้ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกแล้วแต่กรณีทราบแล้ว ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกต้องชำระเงินอากรตามจำนวนที่ได้รับแจ้งให้ครบถ้วนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

ในกรณีที่มีการวางเงินประกันและเงินประกันที่วางไว้คุ้มค่าอากรที่พนักงานเจ้าหน้าที่ประเมินแล้ว ให้เก็บเงินประกันดังกล่าวเป็นค่าอากรตามจำนวนที่ประเมิน ได้ทันที และให้อธิบายเสมือนว่าผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออก ได้ชำระเงินอากรที่ได้รับแจ้งภายในเวลาที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่งแล้ว

ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกอาจอุทธรณ์การประเมินอากรตามวรรคหนึ่ง ต่ออธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมาย ได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการประเมิน โดยปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด แต่ในกรณีที่จำเป็นต้องชำระอากรเพิ่มหรือเงินประกัน ไม่คุ้มค่าอากร การอุทธรณ์ดังกล่าว ไม่เป็นเหตุหยุดการชำระเงินอากรตามจำนวนที่พนักงานเจ้าหน้าที่ประเมิน ไว้ เว้นแต่อธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายจะเห็นสมควรผ่อนผันตามคำขอของผู้อุทธรณ์

(๒๖) โปรดดูเจียรรด (๑๐)

เว้นไว้โดยแจ้งชัด เพื่อใช้เป็นมาตรการในการเร่งรัดให้ผู้นำเข้าหรือผู้ส่งออกออกนำเงินค่าภาษีอากรที่ต้องเสียหรือเสียเพิ่มมาชำระให้แก่ทางราชการโดยเร็ว และยังเป็นการลงโทษในทางภาษีอากรแก่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งออกที่ประวิงเวลาในการชำระค่าภาษีอากรดังกล่าวด้วย และดังนั้น ถ้าในเวลาที่น่าของเขาหรือส่งของออกสำเร็จ หากผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งออกกราบไต่ถามหรือมีความรับผิดชอบในอันที่จะต้องชำระค่าภาษีอากรสำหรับของที่นำเข้าหรือส่งออกทั้งหมดหรือไม่มีความรับผิดชอบเป็นบางส่วนแล้ว แม้ต่อมาภายหลังผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งออกกรายนั้นจะต้องชำระค่าภาษีอากรดังกล่าวสำหรับของที่นำเข้าหรือส่งออกก็ตามก็จะนำบทบัญญัติเกี่ยวกับการเรียกเก็บเงินเพิ่มตามมาตรา ๑๑๒ จัตวา ไปใช้บังคับแก่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งออกนั้นไม่ได้ ซึ่งโดยปกติผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งออกย่อมมีความรับผิดชอบในอันที่จะต้องชำระค่าภาษีอากรสำหรับของที่นำเข้าหรือส่งออกนับแต่เวลาที่นำของเข้าหรือส่งออกสำเร็จ แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ตามมาตรา ๑๐ ทวิ^(๒๙) และมาตรา ๑๐ ตริ^(๓๐) แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ

สำหรับพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐ เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์ที่จะให้ความมั่นใจในด้านการลงทุนแก่เอกชนผู้ลงทุน ด้วยการกำหนดระบบการให้สิทธิและประโยชน์ต่าง ๆ เพื่อเป็นการจูงใจให้มีการลงทุน สิทธิและประโยชน์ดังกล่าวส่วนใหญ่จะมีลักษณะเป็นการให้ผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับการยกเว้นหรือไม่ต้องอยู่ในบังคับที่จะต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติของกฎหมายอื่น สำหรับการดำเนินการในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง หรือสำหรับการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือให้ได้รับสิทธิและประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่งมากกว่าที่จะพึงมีพึงได้ตามกฎหมายอื่น สิทธิและประโยชน์เหล่านี้ ได้แก่ สิทธิและประโยชน์ในทางภาษีอากร สิทธิและประโยชน์ในด้านการเข้าเมืองและการทำงานของคนต่างด้าว และสิทธิและประโยชน์ในการถือครองที่ดิน เป็นต้น ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า การให้สิทธิและประโยชน์แก่ผู้ได้รับการส่งเสริมตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ นี้มีลักษณะเป็นการยกเว้นบทบัญญัติของกฎหมายอื่น ๆ โดยทั่วไป แต่นอกจากการให้สิทธิและประโยชน์ต่าง ๆ แล้ว มาตรา ๒๐^(๓๑) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ ก็ได้ให้อำนาจคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนในการกำหนดเงื่อนไขที่จะให้ผู้ได้รับการส่งเสริมต้องปฏิบัติตามก็ได้ และในกรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าว มาตรา ๕๔^(๓๐) ก็ได้ให้อำนาจคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ที่ได้ให้แก่ผู้ได้รับการส่งเสริมนั้นเสียก็ได้

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(๒๙)-(๒๘) พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๕
 มาตรา ๑๐ ทวิ ความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียค่าภาษีสำหรับของที่นำเข้าเกิดขึ้น ในเวลาที่น่าของเขาสำเร็จ
 ๑๐๓ ๑๐๓
 มาตรา ๑๐ ตริ ความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียค่าภาษีสำหรับของที่ส่งออกเกิดขึ้น ในเวลาที่ส่งของออกสำเร็จ
 ๑๐๓ ๑๐๓

(๓๑) พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐
 มาตรา ๒๐ ในกรณีที่คณะกรรมการพิจารณาเห็นสมควรให้การส่งเสริมแก่ผู้ขอรับการส่งเสริมรายใดแล้ว คณะกรรมการจะกำหนดเงื่อนไขไว้ในบัตรส่งเสริมเพื่อให้ผู้ได้รับการส่งเสริมรายนั้นต้องปฏิบัติในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือหลายเรื่องดังต่อไปนี้ ด้วยก็ได้
 ๑๐๓ ๑๐๓

(๓๐) ปรกศุเชิงอรธ (๑)

การให้ผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรที่นำเข้ามาใช้ในโครงการที่ได้รับส่งเสริม ก็เป็นสิทธิและประโยชน์ในทางภาษีอากร (ภาษีศุลกากร) อย่างหนึ่งที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนอาจให้แก่ผู้ได้รับการส่งเสริมได้ตามมาตรา ๒๔^(๓๑) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ ผู้ได้รับการส่งเสริมที่ได้รับสิทธิและประโยชน์ดังกล่าวนี้ ก็สามารถนำเครื่องจักรเข้ามาได้โดยไม่ต้องชำระอากรขาเข้าให้แก่กรมศุลกากร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ผู้ได้รับการส่งเสริมที่ได้รับสิทธิและประโยชน์ดังกล่าวย่อมได้รับยกเว้นให้ไม่ต้องมีความรับผิดชอบในการชำระภาษีอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรที่นำเข้านั้นตามพระราชบัญญัติศุลกากรฯ ทั้งนี้ เว้นแต่ผู้ได้รับการส่งเสริมจะถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ดังกล่าวในภายหลัง สำหรับกรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีอากรมาตรา ๕๕^(๓๒) วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ ได้บัญญัติให้ถือว่าผู้ได้รับการส่งเสริมนั้นไม่เคยได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรมาแต่ต้น และให้ผู้ได้รับการส่งเสริมเสียภาษีอากรโดยถือสภาพของของ ราคา และอัตราภาษีอากรที่เป็นอยู่ในวันนำของเข้าหรือส่งออกเป็นเกณฑ์ในการคำนวณภาษีอากร และตามมาตรา ๕๕ วรรคสาม บัญญัติให้ผู้ได้รับการส่งเสริมนั้นต้องแจ้งขอชำระภาษีอากรต่อกรมศุลกากรภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันทราบคำสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ โดยต้องชำระให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันได้รับแจ้งจำนวนเงินภาษีอากรถ้ามิได้ปฏิบัติเช่นนั้น ก็ให้ถือว่าของนั้นได้นำเข้าหรือส่งออกโดยหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรและให้นำกฎหมายว่าด้วยศุลกากรมาใช้บังคับ และในกรณีที่สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้มีหนังสือเดือนให้ผู้ได้รับการส่งเสริมปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนกำหนดภายในเวลาที่กำหนดให้ตามมาตรา ๕๔ วรรคสอง แต่ผู้ได้รับการส่งเสริมก็ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าวจนพ้นเวลาที่กำหนดให้โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เมื่อคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้เพิกถอนสิทธิและประโยชน์ที่ได้ให้แก่ผู้ได้รับการส่งเสริมแล้ว คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจะให้ผู้ได้รับการส่งเสริมเสียเงินเพิ่มภาษีอากรให้แก่รัฐในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนของเงินภาษีอากรอันพึงต้องชำระ นับแต่วันพ้นกำหนดเวลาตามมาตรา ๕๔ วรรคสอง ด้วยก็ได้ แต่เงินเพิ่มดังกล่าวนี้จะต้องไม่เกินจำนวนเงินภาษีอากรอันพึงต้องชำระ

เมื่อได้พิจารณาบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับการให้สิทธิและประโยชน์ในด้านภาษีอากรสำหรับเครื่องจักรที่นำเข้า (มาตรา ๒๔) การเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ (มาตรา ๕๕) ประกอบกับเจตนารมณ์และลักษณะของพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ แล้ว จะเห็นได้ว่า ในการให้ผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักร พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ มีเจตนารมณ์ที่จะให้ผู้ได้รับการ

(๓๑)พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐

มาตรา ๒๔ ผู้ได้รับการส่งเสริมจะได้รับยกเว้นอากรขาเข้าและหรือภาษีการค้าสำหรับเครื่องจักรตามที่คณะกรรมการพิจารณาอนุมัติ แต่เครื่องจักรนั้นต้องไม่เป็นเครื่องจักรที่ผลิตหรือประกอบได้ในราชอาณาจักร ซึ่งมีคุณภาพใกล้เคียงกันกับชนิดที่ผลิตในต่างประเทศ และมีปริมาณเพียงพอที่จะจัดหากำไรได้

ในกรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมซื้อเครื่องจักรตามวรรคหนึ่งที่ผลิตหรือประกอบในราชอาณาจักร ให้ผู้ผลิตหรือประกอบหรือผู้ขายของดังกล่าวให้แก่ผู้ได้รับการส่งเสริม ได้รับยกเว้นภาษีการค้าสำหรับของนั้น

(๓๒)ประมวลกฎหมายอาญา (๕)

ส่งเสริมได้รับยกเว้นจากความรับผิดชอบในการชำระค่าภาษีอากรสำหรับเครื่องจักรที่นำเข้ามาตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรโดยตลอดไป ดังจะเห็นได้จากกรณีที่พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ ได้กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการชำระภาษีอากรในกรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ไว้โดยเฉพาะแล้ว รวมทั้งได้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเรียกเก็บเงินเพิ่มไว้โดยเฉพาะด้วย ซึ่งแสดงว่านับแต่ผู้ได้รับการส่งเสริมนำเครื่องจักรเข้ามาโดยได้รับยกเว้นอากรขาเข้าตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ เป็นต้นไปนั้น ผู้ได้รับการส่งเสริมไม่อยู่ในบังคับที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรในส่วนที่เกี่ยวกับอากรขาเข้า และแม้ว่าผู้ได้รับการส่งเสริมจะถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ดังกล่าวในเวลาต่อมา หากมิใช่เป็นกรณีที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนให้ผู้ได้รับการส่งเสริมต้องเสียเงินเพิ่มด้วยแล้ว ผู้ได้รับการส่งเสริมก็เพียงแต่ต้องชำระเฉพาะภาษีอากรสำหรับเครื่องจักรที่นำเข้าเท่านั้น ไม่รวมถึงเงินเพิ่มแต่อย่างใด โดยต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ ต่อเมื่อผู้ได้รับการส่งเสริมไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขดังกล่าว จึงจะนำกฎหมายว่าด้วยศุลกากรมาใช้บังคับแก่ผู้ได้รับการส่งเสริมนั้นได้ โดยให้ถือว่าเครื่องจักรนั้นได้นำเข้ามาโดยหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร ส่วนการที่มาตรา ๕๕ วรรคหนึ่ง ได้บัญญัติให้ถือว่าผู้ได้รับการส่งเสริมที่ถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีอากรไม่เคยได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากรมาแต่ต้นนั้น มีความหมายเพียงว่าหากผู้ได้รับการส่งเสริมได้นำเครื่องจักรใดเข้ามาโดยได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากร ภายหลังที่ถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์แล้ว ก็จะต้องชำระเงินค่าภาษีอากรหรือภาษีอากรเพิ่มเติมสำหรับเครื่องจักรเหล่านั้นทั้งหมด โดยมิได้รับการยกเว้นอีกต่อไป มิได้หมายความว่าให้ผู้ได้รับการส่งเสริมมีความรับผิดชอบในการชำระภาษีอากรดังกล่าวโดยย้อนหลังไปเริ่มต้นตั้งแต่ในเวลาที่น่าเข้าสำเร็จแต่อย่างใด แต่ผู้ได้รับการส่งเสริมจะมีความรับผิดชอบในการชำระภาษีอากรดังกล่าวนับแต่เวลาที่ถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์เป็นต้นไปเท่านั้น

ด้วยเหตุผลดังกล่าว คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์จึงเห็นว่า สำหรับกรณีนี้ เมื่อผู้ร้องทุกข์ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการส่งเสริมได้รับยกเว้นอากรขาเข้า สำหรับเครื่องจักรที่ผู้ร้องทุกข์นำเข้ามา ผู้ร้องทุกข์จึงไม่มีความรับผิดชอบในอันที่จะต้องชำระค่าภาษีอากรสำหรับเครื่องจักรที่นำเข้านั้นในเวลาที่น่าเข้าสำเร็จตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๘ ผู้ร้องทุกข์พึงจะมีความรับผิดชอบในอันที่จะต้องชำระค่าภาษีอากรดังกล่าวเมื่อถูก คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเพิกถอนสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีอากร ซึ่งความรับผิดชอบดังกล่าว หากจะต้องมีการเสียเงินเพิ่มด้วยก็ต้องเป็นไปตามกรณีที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐ ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะเท่านั้น จึงจะนำมาตรา ๑๑๒ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๘ มาใช้บังคับแก่ผู้ร้องทุกข์หาได้ไม่ ดังนั้น การที่กรมศุลกากรเรียกเก็บเงินเพิ่มจากผู้ร้องทุกข์ตามมาตรา ๑๑๒ จัตวา ดังกล่าว จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ส่วนข้อกล่าวอ้างของกรมศุลกากรที่ว่า การเรียกเก็บเงินเพิ่มในกรณีร้องทุกข์นี้เป็นการปฏิบัติไปตามแนวคำวินิจฉัยพิธีการศุลกากรที่ ๒/๒๕๑๔ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๕/๒๕๓๐ และคำพิพากษาศาลภาษีอากรกลาง คดีหมายเลขแดงที่ ๑๕/๒๕๓๑ นั้น คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์เห็นว่ากรมศุลกากรเพียงแต่ยึดถือเอา “ผล” ที่ได้จากข้อกล่าวอ้างดังกล่าวมาเป็นแนวปฏิบัติ โดยไม่ได้พิจารณาว่า “ผล” ที่ได้มาดังกล่าว นั้น ๆ ยังมีได้มีการวินิจฉัยชี้ขาดหรือมีการให้ “เหตุผล” สนับสนุนที่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะให้รับฟังเป็นที่ยุติได้เช่นนั้น กล่าวคือ

(ก) คำวินิจฉัยพิธีการศาลการที่ ๒/๒๕๑๔ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๑๔^(๑๓) เป็นเพียงการ
ที่อธิบดีกรมศาลการได้วางแนวปฏิบัติในการเรียกเก็บเงินเพิ่มตามมาตรา ๑๑๒ จัตวา ไว้ให้เจ้าหน้าที่
ถือปฏิบัติเท่านั้น โดยมีได้ให้เหตุผลประกอบไว้ด้วยว่าเหตุใดจึงได้วางแนวปฏิบัติในลักษณะดังกล่าว อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม แนวปฏิบัติดังกล่าวย่อมไม่อาจขยายความให้ชัดหรือแย้งหรือเกินไปกว่าเจตนารมณ์และความมุ่งหมาย
ของบทบัญญัติของมาตรา ๑๑๒ จัตวา ได้

(ข) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๕/๒๕๓๐^(๑๔) แม้ว่ามาตรา ๑๔๕^(๑๕) แห่งประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความแพ่ง จะบัญญัติให้ถือว่าผลของคำพิพากษาในคดีใดก็ผูกพันเฉพาะคู่ความในคดีนั้นก็ตาม แต่
ในคดีใดที่ศาลฎีกาได้วินิจฉัยชี้ขาดในปัญหาข้อกฎหมายประการหนึ่งประการใดไว้จนเป็นที่ยุติแล้วนั้น ก็
ได้มีการยอมรับและยึดถือแนวคำพิพากษาดังกล่าวเป็นบรรทัดฐานในการวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายข้อนั้น
สืบต่อไป แต่สำหรับในคดีตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๕/๒๕๓๐ นี้ จำเลยซึ่งเป็นผู้ได้รับการส่งเสริม
ที่ถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ ได้แถลงขอสงวนข้อต่อสู้ในประเด็นข้อพิพาทที่ว่าโจทก์ (กรมศาลการ
กับพวก) มีสิทธิเรียกเก็บเงินเพิ่มหรือไม่ เสียแต่ในชั้นการพิจารณาของศาลฎีกาแล้วประเด็นนี้
จึงได้มีการวินิจฉัยชี้ขาดไว้ทั้งในชั้นของศาลฎีกาและศาลฎีกา

(ค) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕/๒๕๓๑^(๑๖) เป็นคดีที่จำเลยซึ่งเป็นผู้
ได้รับการส่งเสริมที่ถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ขาดคดียื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณา ศาลฎีกา
กลางจึงพิพากษาคดีให้จำเลยชำระภาษีอากรและเงินเพิ่มไปตามที่โจทก์ (กรมศาลการและกรมสรรพากร)
ฟ้องและนำสืบเท่านั้น การวินิจฉัยชี้ขาดของศาล จึงมิใช่การวินิจฉัยในประเด็นเกี่ยวกับอำนาจของกรม
ศาลการในการเรียกเก็บเงินเพิ่มตามมาตรา ๑๑๒ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศาลการฯ โดยตรง

นอกจากนั้น คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์เห็นว่าข้อสังเกตที่สมควรกล่าวไว้ในที่นี้ คือ ตาม
ที่มาตรา ๕๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ.๒๕๒๐ บัญญัติว่า ถ้าผู้ได้รับการ
ส่งเสริมที่ถูกคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีอากร สำหรับ
ของที่นำเข้าหรือส่งออก ไม่แจ้งชำระภาษีอากรหรือภาษีอากรเพิ่มต่อกรมศาลการหรือด่านศาลการที่
นำของนั้นเข้ามาหรือส่งของนั้นออกไปภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันทราบคำสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์
เกี่ยวกับภาษีอากร หรือไม่ชำระ ณ ที่ทำการศาลการซึ่งกรมศาลการกำหนดให้เสร็จสิ้นภายในหนึ่งเดือน
นับแต่วันที่ได้รับแจ้งจำนวนเงินภาษีอากรหรือภาษีอากรเพิ่มอันจะพึงต้องชำระ ให้ถือว่าของนั้นได้นำเข้า
มาหรือส่งออกโดยหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรและให้นำกฎหมายว่าด้วยศาลการมาใช้บังคับ นั้น ในกรณี
เช่นนี้ อาจจะทำให้ผู้ได้รับการส่งเสริมต้องมีความผิดและรับโทษในทางอาญาด้วย ซึ่งมีทั้งโทษปรับ โทษ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
กรมมหาวิทยาลัย

(๑๓) ปรคตเจียรอ (๑๔)
(๑๔) ปรคตเจียรอ (๑๓)
(๑๕) ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

มาตรา 145 ภายใต้นบังคับบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ว่าด้วยการอุทธรณ์ฎีกาและการพิจารณาใหม่ คำพิพากษาหรือ
คำสั่งใด ๆ ให้ถือว่าผูกพันคู่ความในกระบวนการพิจารณาของศาลพิพากษาหรือมีคำสั่ง นับตั้งแต่วันที่พิพากษาหรือมีคำสั่งจนถึงวันที่คำ
พิพากษาหรือคำสั่งนั้น ได้ถูกเปลี่ยนแปลง แก้ไข กลับ หรือยกเลิกอำนาจ

(๑๖) ปรคตเจียรอ (๑๔)

จำคุก และโทษริบ ทรัพย์สิน เนื่องจากความผิดเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรนี้ มาตรา ๒๑^(๓๑) แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๕ บัญญัติให้ผู้ที่กระทำความผิดต้องระวางโทษปรับเป็นเงิน สี่เท่าของราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ และของใด ๆ อันเนื่องมาแต่ความผิดดังกล่าวนี้ มาตรา ๑๑^(๓๒) แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๘๒ บัญญัติให้ริบเสียทั้งหมด โดยไม่ต้องคำนึงว่าจะมีบุคคลใดต้องรับโทษหรือไม่ ซึ่งคณะกรรมการ วินิจฉัยร้องทุกข์เห็นว่า ในการจะลงโทษในทางอาญาแก่บุคคลใดนั้น ข้อเท็จจริงจะต้องรับฟังได้เป็นที่ยุติ แน่นนอนเสียก่อนว่าบุคคลดังกล่าวได้กระทำความผิดในทางอาญาโดยเจตนา แต่สำหรับกรณีตามมาตรา ๕๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ นี้ โดยสภาพความเป็นจริงแล้วในขณะที่ผู้ได้รับการ ส่งเสริมนำเข้าหรือส่งออกของผู้ได้รับการส่งเสริมได้กระทำโดยถูกต้องตามกฎหมาย ส่วนการ ที่ผู้ได้รับการส่งเสริมไม่ได้ชำระภาษีอากรหรือไม่ได้ชำระภาษีอากรไว้ให้ครบถ้วนเสียแต่ในเวลาที่น่าเข้า หรือส่งออกสำเร็จ ก็เนื่องมาจากการได้รับยกเว้นหรือได้รับลดหย่อนภาษีอากรจากการได้รับการส่งเสริม แล้วแต่กรณี มิใช่เป็นการนำเข้ามาหรือส่งออกโดยหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร การบัญญัติให้ถือว่าของ นั้นได้นำเข้ามาหรือส่งออกโดยหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรจึงขัดแย้งกับสภาพความเป็นจริงอย่างแจ่มชัด และอัตราโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดฐานนำของเข้ามาหรือส่งออกโดยหลีกเลี่ยงการเสียภาษี อากร ก็ร้ายแรงเกินกว่าที่ควรจะเป็นเมื่อเทียบกับความร้ายแรงแห่งกรณีความผิดของผู้ได้รับการส่งเสริม ซึ่งทำให้เห็นได้ว่า บทบัญญัติเช่นที่ว่ามานี้ของมาตรา ๕๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ เป็นบทบัญญัติที่ไม่เหมาะสมกับการที่จะนำมาใช้บังคับ

อย่างไรก็ตาม ผู้ได้รับการส่งเสริมที่ถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีอากรจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการนำเงินมาชำระค่าภาษีอากรสำหรับของที่นำเข้ามาหรือส่งออกใน ระหว่างที่ได้รับสิทธิและประโยชน์ดังกล่าว ซึ่งกำหนดไว้ตามมาตรา ๕๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติ ส่งเสริมการลงทุนฯ โดยเคร่งครัด กล่าวคือ จะต้องแจ้งขอชำระภาษีอากรหรือภาษีอากรเพิ่มต่อกรมศุลกากร ที่นำของนั้นเข้ามาหรือส่งออกนั้นออกไปภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันทราบคำสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์

(๓๑) พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๕

มาตรา ๒๑ ผู้ใดนำหรือพาของที่ยังมิได้เสียค่าภาษีหรือของต้องจำกัดหรือของต้องห้าม หรือที่ยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้อง เข้ามาในราชอาณาจักร ไทยก็ดี หรือส่งหรือพาของเช่นว่านี้ออกไปนอกพระราชอาณาจักรก็ดี หรือช่วยเหลือด้วยประการใด ๆ ในการนำ ของเช่นว่านี้เข้ามาหรือส่งออก ไปก็ดี หรือย้ายของ ไปหรือช่วยเหลือให้ย้ายของ ไปซึ่งของดังกล่าวนี้จากเรือกำปั่น ท่าเทียบเรือ โรงเก็บ สินค้า คลังสินค้าที่มั่นคง หรือโรงเก็บของ โดย มิได้รับอนุญาตก็ดี หรือให้ที่อาศัยเก็บ หรือเก็บหรือซ่อนของเช่นว่านี้ หรือยอม หรือจัดให้ผู้อื่นทำเช่นว่านี้ก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการขน หรือย้ายของ หรือกระทำอย่างใดแก่ของเช่นว่านี้ก็ดีหรือเกี่ยวข้องด้วยประการ ใด ๆ ในการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากร หรือในการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมายและข้อจำกัด ใด ๆ อันเกี่ยวแก่การนำเข้า ส่งของออก ขนของขึ้น เก็บของในคลังสินค้า และการส่งมอบของโดยเจตนาจะฉ้อค่าภาษีของรัฐบาลของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่จะต้องเสียสำหรับของนั้น ๆ ก็ดี หรือหลีกเลี่ยงข้อห้าม หรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้นก็ดี สำหรับความผิด ครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

(๓๒) พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๘๒

มาตรา ๑๑ ของใด ๆ อันเนื่องด้วยความผิดตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๕ ประกอบด้วย มาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๘๒ ห้ามให้ริบเสียอื่น โดยมีพิกัดต้องคำนึงว่าบุคคลผู้ใดจะต้อง รับโทษหรือไม่

เกี่ยวกับภาษีอากร และต้องชำระ ณ ที่ทำการศุลกากรซึ่งกรมศุลกากรกำหนดให้เสร็จสิ้นภายในหนึ่งเดือน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งจำนวนเงินภาษีอากรหรือภาษีอากรเพิ่มอันจะพึงต้องชำระ เพราะอย่างน้อยที่สุดผู้ได้รับการส่งเสริมก็ได้รับประโยชน์จากการได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรไปแล้ว หากผู้ได้รับการส่งเสริม ละเลยต่อหน้าที่ของตน ไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๕ วรรคสามก็ควรที่จะ ได้รับโทษจากการกระทำดังกล่าวด้วย เพื่อมิให้ผู้ได้รับการส่งเสริมถือโอกาสประวิงเวลาในการชำระค่าภาษีอากรให้เนิ่นนานออกไป อีกทั้งเพื่อเป็นการเร่งรัดให้ผู้ได้รับการส่งเสริมนำเงินมาชำระค่าภาษีอากรภายใน ระยะเวลาที่กำหนดไว้ตามมาตรา ๕๕ วรรคสาม ด้วยการให้ผู้ได้รับการส่งเสริมนั้นต้องเสียเงินเพิ่มใน อัตรา ร้อยละหนึ่งต่อเดือนของค่าอากรที่นำมาชำระโดยคำนวณนับแต่วันที่พ้นกำหนดเวลาตามที่บัญญัติ ในอัตรา ร้อยละหนึ่งต่อเดือนของค่าอากรที่นำมาชำระโดยคำนวณนับแต่วันที่พ้นกำหนดเวลาตามที่บัญญัติ ไว้ในมาตรา ๕๕ วรรคสาม จนถึงวันที่นำเงินมาชำระค่าภาษีอากร ในทำนองเดียวกันกับที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๑๑๒ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ

แต่โดยที่พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ ยังไม่มีบทบัญญัติใดที่จะนำมาใช้บังคับเพื่อให้เกิดผล ในลักษณะเช่นนั้นได้ และบทบัญญัติตามมาตรา ๑๑๒ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ ก็นำมาใช้บังคับ กับผู้ได้รับการส่งเสริมไม่ได้ ทั้งบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ มาตรา ๕๕ วรรคสาม ก็ไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้บังคับกับผู้ได้รับการส่งเสริม ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ จึงเห็นควรเสนอแนะต่อนายกรัฐมนตรีเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยว่า สมควรที่จะได้มีการแก้ไขบทบัญญัติ ตามมาตรา ๕๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ เพื่อให้มีผลบังคับใช้ในทำนองเดียวกับ บทบัญญัติตามมาตรา ๑๑๒ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์จึงวินิจฉัยเพื่อเสนอความเห็นต่อนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการ ให้กรมศุลกากรเพิกถอนการเรียกเก็บเงินเพิ่มจากผู้ร้องทุกข์ในกรณีนี้เสีย

นอกจากนั้น คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์เห็นควรเสนอแนะต่อนายกรัฐมนตรีด้วยว่า

สมควรให้มีการแก้ไขบทบัญญัติมาตรา ๕๕ วรรคสามแห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมลงทุน พ.ศ.๒๕๒๐ เสียใหม่ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยให้ผู้ได้รับการส่งเสริมที่ถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีอากร สำหรับของที่นำเข้ามาหรือส่งออกไปแล้วไม่แจ้งขอชำระภาษีอากรหรือภาษีอากรเพิ่มต่อกรมศุลกากรหรือ คำนศุลกากรที่นำของนั้นเข้ามาหรือส่งของนั้นออกไป ภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันทราบคำสั่งเพิกถอนสิทธิ และประโยชน์เกี่ยวกับภาษีอากรหรือไม่ชำระภาษีอากร ณ ที่ทำการศุลกากรซึ่งกรมศุลกากรกำหนดให้เสร็จ สิ้นภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้รับแจ้งจำนวนเงินภาษีอากรหรือภาษีอากรเพิ่มอันจะพึงต้องชำระ ต้อง เสียเงินเพิ่มให้แก่กรมศุลกากรในอัตรา ร้อยละหนึ่งต่อเดือนของค่าอากรที่ต้องชำระโดยไม่คิดทบต้น นับแ่ วันทีพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้วแต่กรณี และให้นำกฎหมายว่าด้วยศุลกากรมาใช้บังคับ แทนการให้ถือว่า ของนั้นได้นำเข้ามาหรือส่งออกโดยหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร

หัวหน้าคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ (คณะที่ ๓)

กรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์

กรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์

กรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์

กรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์

กรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ประวัติผู้เขียน

นายคมสัน ภูมิภักเมธากุล เกิดเมื่อวันที่ 25 กันยายน พ.ศ. 2507 ที่
จังหวัดนครศรีธรรมราช สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนวัดราชาธิวาส ได้รับ
ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. 2531 เริ่มรับราชการที่
กองคดี กรมศุลกากร เมื่อ พ.ศ. 2532 ปัจจุบันดำรงตำแหน่งนิติกร 4 กองคดี กรม
ศุลกากร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย